

SVĚT DIVADLE

48. Bezručova
Opava
1.9.-1.10.2005

Město Opava si svůj přelastek „kulturní“ nevysloužilo náhodou. Vždyť kulturní tradice, na které dnes navazuje opavská divadelní scéna Slezského divadla, můžeme už počítat ve stovkách let. Naše město významně podporuje činnost této kulturní instituce. Odměnou je nám, Opavanům, vysoká umělecká úroveň souborů a celá řada úspěchů a ocenění. To bezesporu přispívá ke zvýšení prestiže a zviditelnění města.

Divadlo svět, hra Williama Saroyana, která bude uvedena v předpremiéře 1. října, tedy přesně v den 200. výročí existence stále profesionální divadelní scény v Opavě, svým názvem úžasně koresponduje s ústředním tématem letošního 48. ročníku Bezručovy Opavy „Svět v divadle“. Festival bude probíhat celý měsíc září, takže budeme mít možnost prožít toto období ve slavnostní náladě. Nepochybuji, že si festival i divadlo najdou další příznivce, kteří vytvoří tomuto divadelnímu svátku neopakovatelnou atmosféru.

V Opavě se prostě kultuře daří a doufám, že tomu bude stejně i nadále. Proto přeji jak festivalu Bezručova Opava, tak Slezskému divadlu mnoho nadšených a věrných diváků a divákům zase celou řadu úspěšných představení a kulturních zážitků.

*Ing. Zbyněk Stanjura
primátor města Opavy*

48. ročník multižánrového festivalu Bezručova Opava bude v září letošního roku věnován především divadelnímu umění. Pocta tomuto uměleckému druhu je zaměřena nejen k výjimečnému jubileu Slezského divadla v Opavě, které si připomene 1. října letošního roku 200. výročí zahájení svého uměleckého provozu, ale také jako hold divadlu, tomuto jedinečnému, neopakovatelnému a nepostradatelnému umění, jehož kořeny mají téměř pětistíciletou historii.

Festival bude probíhat od 1. 9. do 1. 10. 2005 a hlavní téma „Svět v divadle“ bude opět prezentováno nejrůznějšími druhy umění: výtvarná díla, fotografie, divadelní představení, filmové projekce, koncerty, literární setkání a konference, besedy, happeniny.

Téma festivalu budou korunovat dvě významné výstavy: Opavské divadlo 1805 - 2005 v budově Slezského zemského muzea a výstava Město a divadlo v Domě umění, která prezentuje historii i současnost 21 českých, moravských a slezských „divadelních měst“. V rámci festivalu se uskuteční mimo jiné především mnoho nejrůznějších divadelních představení, která chtějí poukázat na úžasnou pestrost a šíři divadelního umění a nemalou ambicí je také průzkum komunikačních možností tohoto uměleckého druhu a jeho propojenost s jinými druhy umění. Proto by se mělo v programu festivalu objevit kromě divadla činoherního, hudebního, loutkového, pantomimického, pouličního či divadla pro děti také divadlo experimentální, alternativní i divadlo pro neslyšící s překladem do znakové řeči.

Festivalové dění pojme více než 70 samostatných pořadů (9 výstav, 6 koncertů, 29 divadelních představení, 8 filmových projekcí, literárněvědnou konferenci, literární pořady, besedy, happeniny a další doprovodné programy na Horním náměstí.

Múzy komedie, tragédie a tance neboli Thálie, Melpomené a Terpsichoré nás budou v období babího léta v Opavě často navštěvovat. Divadelní hostinu jsme spolu s nimi připravili právě pro Vás.

*Mgr. Petr Rotrekl
dramaturg festivalu*

Město a divadlo

(součást projektu REGIONY 2005)

výstava

čtvrtek 1. září

17.00 hod.

Dům umění

Jednou z pozoruhodných výstav, které proběhnou v rámci festivalu, bude bezesporu putovní výstava, jejímž záměrem je představit „divadelní města“ a profesionální scény formou souborné výstavy „Město a divadlo“. Výstava byla zahájena 1. dubna 2005 v Clam Gallasově paláci v Praze, po jejím skončení je její putovní část prezentována v jednotlivých záúčastněných městech.

Kultura městských divadel, která v německy mluvící bohaté součásti Rakousko-Uherska vyjma Prahy a Brna vždy převládala, je také současně zajímavou zprávou o žebříčku hodnot ve druhé polovině devatenáctého století a současně i nesporné kvalitě společenského, obchodního i kulturního života země, místa i města. Divadlo bylo takřka nutností, kterou se města zařazovala mezi elitu. Navíc se podařilo divadla vybudovat tak kvalitně, že se jimi po roce devadesát minulého století opět města chlubí a vynakládají nemalé prostředky na jejich obnovu. Nemají však, bohužel, často sílu tato divadla podporovat natolik, aby vydržela dočasný nezáměr svého publika, které se výrazně mění, zejména v menších pohraničních sudetských městech.

Prostor, který je věnovaný divadlu, pak připomene nejen dobu vzniku konkrétní divadelní budovy a její původní vzhled, ale i celou její stavební historii, včetně zajímavých záběrů současného stavu. Nebude pominut také interiér divadla a významné detaily jeho zařízení, u výjimečných realizací nabídne také řezy a půdorysy stavby. Divadlo připomene samozřejmě hlavně svůj tvůrčí život - stěžejní inscenace minulosti i budoucnosti, včetně fotografií svých slavných herců a autorů. Pokusí se najít svoji hlavní osobnost minulosti i dneška a v jednoduchých, časově seřazených bodech pak celý svůj vývoj.

Poprvé po bezmála osmdesáti letech výstava představí divadelní město a městské divadlo s přihlédnutím ke skutečným kvalitám, a nebude tedy ilustrací nějaké politické síly nebo záměru.

Na panelech věnovaných městu diváci najdou hlavní historické i současné dominanty, zajímavé turistické atrakce i hlavní stavební úspěchy současnosti. Město připomene důležité osobnosti průmyslu, kultury i vědy, které v posledních zhruba třech stech letech byly pro místo velkým přínosem. Samozřejmě že neponechá stranou i divadelní osobnosti, ať již člena souboru, tvůrce nebo osvětleného ředitele.

S úctou Foma Fomič

vernisáž

čtvrtek 1. září

17.00 hod.

Dům umění

Divadelní fotografie Jiřího Kristiana

Divadelní fotografie je dosud v mnoha případech pojímána jako nezaujatý popisný záznam dění na jevišti. Pravda, dnešní autoři už fotografují při generálních zkouškách nebo přímo při představeních a nearanžují divadelní výjevy ve svých ateliérech, jak to v období kolem první světové války dělal například František Drtikol, ale většina z nich stále ještě přistupuje stejným způsobem k fotografování tragédie i komedie, hry staré dvě tisíciletí i čerstvé experimentální novinky. Na stránkách novin a časopisů i ve vývoškách divadel - a zdaleka nejenom českých - tak stále vidáme technicky dobré informativní záběry, které se sobě velice podobají.

K nejvýraznějším výjimkám - a opět nejenom v českém kontextu - z toho šedého průměru nepochybně patří originální divadelní fotografie Jaroslava Krejčího.

Krejčí své bohaté zkušenosti obětavě předává nejenom svým studentům z pražské FAMU, ale i žákům rozličných seminářů a tvůrčích dílen.

K těmto se také řadí opavský fotograf Jiří Kristian (nar. 1944), který pod Krejčího vedením i nesporným vlivem fotografoval řadu inscenací z národní přehlídky amatérského divadla Jiráskův Hronov (Mistr a Markétka, Služky, Výběřčín, Stará žena vysedává aj.). Šlo mu v nich především o charakterizaci atmosféry a specifčnosti jednotlivých představení, proto důsledně pracoval jenom při existujícím osvětlení a dobře využil dynamičnosti pohybové neostrosti, hrubozrnnosti citlivých filmů a nevšedních výřezů. Nešlo o záznam inscenace, ale o její interpretaci prizmatem vlastních očí zaujatého diváka.

Hluboký zájem Jiřího Kristiana o divadlo je ovšem staršího data a v podstatě souvisí s jeho předchozím fotografickým zájmem o jazzové koncerty. Krátce po studiích na

Institutu výtvarné fotografie, jež v roce 1984 absolvoval maketou citlivé publikace o keramičce Daniele Holubkové, vytvořil rozsáhlý soubor snímků z prostředí Slezského divadla, který představil na samostatné autorské výstavě. V roce 1986 začal spolupracovat s Petrem Vaňkem na jeho známých představeních Divadla jednoho herce. Už ve Vaňkově skvělé inscenaci Gogolových Bláznových zápisků byla použita projekce Kristianových fotografií, ale nemenší význam mají i samotné Kristianovy snímky z Vaňkových představení, dobře vystihující jejich originalitu.

Není divu, že se Jiří Kristian stal fotografem Slezského divadla v Opavě, pro něž už vytvořil snímky z 280 inscenací. Dvouleté výročí Slezského divadla na prahu Kristianovy dvacáté sezony je dobrým důvodem k malé rekapitulaci jeho dosavadní činnosti na poli divadelní fotografie.

prof. Vladimír Birgus

Jiří Kristian (1944)

Od roku 1991 výtvarný fotograf ve svobodném povolání, se představil české veřejnosti již šesti samostatnými výstavami a je znám i v zahraničí svou účastí na kolektivních výstavách. Žije a pracuje od narození v Opavě. V r. 1963 maturoval na Večerní škole pro pracující. V r. 1983 zakončil studium na Institutu výtvarné fotografie, kde byl posluchačem mj. Vladimíra Birguse, Miroslava Vojtěchovského, Milana Borovičky, Miroslava Bílka, a v roce 1984 absolvoval nástavbový ročník tohoto institutu za vedení konzultantů Miroslava Myšky a Josefa Válka.

Čtyři divadla architekta Ivo Klimeše

vernisáž

čtvrtek 1. září

17.00 hod.

Dům umění - 2. patro

Výstava obrazově i textově prezentuje architekturu divadel, která doc. ing. arch. Ivo Klimeš projektoval a realizoval od konce šedesátých let do počátku let devadesátých. Je to rekonstrukce divadla Antonína Dvořáka v Ostravě (1969-1971), novostavba divadla v Mostě (1979-1985), rozsáhlá rekonstrukce divadla Jiřího Myrona v Ostravě (1979-1986) a rekonstrukce Slezského divadla v Opavě (1990-1992).

Architekt Ivo Klimeš se narodil r. 1932 v Opavě a žije v Ostravě-Třebovicích. Od r. 1957 pracoval ve Stavoprojektu v Ostravě, v roce 1970 byl vyloučen ze Svazu architektů a od r. 1989 je členem Obce architektů.

Ve své práci se soustřeďuje především na stavby kulturních zařízení, v nichž si vypracoval svěbytný rukopis, dobře spojující potřebu výrazné slavnosti s charakterem konkrétního místa. Rozvíjí v něm aktuální tendence modernismu, vědom si nezbytné nadčasovosti reprezentačního architektonického díla. Kromě výše zmíněných divadel architekt Klimeš realizoval několik fontán a kašen, např. v Opavě (Horní náměstí), Nové Vsi a Kopřivnici, v posledních letech rekonstrukci hotelu Imperiál v Ostravě, rekonstrukci České spořitelny v Opavě a řadu dalších staveb.

zdroj: Horová, Anděl: Nové encyklopedie českého výtvarného umění. Praha: Academia, 1995.

Výstava potrvá od 2. září do 2. října 2005.

Ladislav Jezbera

Pro Václava

vernisáž

čtvrtek 1. září

17.00 hod.

Dům umění - oratoř

K určujícím osobnostem dnes nejmladší umělecké generace patří svými díly na pomezí sochy a instalace Ladislav Jezbera. Jeho tvůrčí názor je od začátku jasně vyhraněný, Jezbera de facto objevil pro sféru výtvarné tvorby celou kategorii materiálů, jež lze charakterizovat tím, že je můžeme vnímat na pomezí příjemného a nepříjemného, navíc materiálů proměnlivých v čase, jako jsou práškové mýdlo, hygienické gely, vyjetý motorový olej apod. Těmito materiály často ozvláštňuje minimalistické kompozice z desek a bloků polystyrenu a divák může sledovat subtilní světelnou reflexi či pomalé nahlodávání polystyrenu, konfrontaci tekutého, sypkého a pevného, barevného a bílého či geometrického a amorfního...

Valoch, Jiří: Katalog k výstavě v galerii Veselá. Brno: 2004.

Projekt pro výstavní prostor oratoře v Domě umění v Opavě je instalací reagující na sakrální prostor původně určený k sledování liturgických obřadů. Ačkoli formální stránka instalace odkazuje k minimalistickému názvosloví, poskytuje mi pouze prostředek k vyjádření vlastností materiálů, jež jsou v zásadním významovém vztahu k objektivní realitě. Přesněji řečeno se jedná o materiály duální, u nichž nelze jasně vymezit charakter, neboť jsou proměnnou z hlediska časového působení i z hlediska smyslové percepcce podléhající subjektivně podbarveným pocitům libého a nelibého. V instalaci zamýšlené pro oratoř Domu umění jsou prefabrikáty polysterenových podhledů formátu čtverce 50 x 50 cm s plastickým geometrickým dekorem, těžícím z optického umění, použity ve funkci skladebného prvku, jehož aditivnost determinovala velikost levitujícího pravoúhlého objektu protínajícího prostor oratoře v diagonálním směru a dělícího místnost na dvě části. Napnut skrze oratoř přibližně ve výšce pasu dospělého člověka má objekt působnost zábrany fyzické i psychologické. Sleduje význam oratoře obsažený v klasifikaci separované části v kapli kostela, vyhrazené pro panstvo nebo řeholníky, obvykle se samostatným přístupem, jinými slovy pro kategorii společnosti vyvolených jedinců. Sociologický podtext a určité politicky podbarvené konstatování nerovnosti člověka ve „světských“ strukturách promlouvá v původního účelu oratoře nominovat část lidstva za privilegované, střežené mimo dosah. Definitivní diagnózu uvádí text vyspaný z voničného mýdla: „Place of privile-

ged“. Sématickou stránkou výstavy je i její název: „Pro Václava“, aspirující k heroickým vlastnostem příkládajícím se tomuto jménu v české historii. V kontextu posledních let může se však toto „věnování“ podbízet jako politikum.

Ladislav Jezbera (redakčně kráceno)

Ladislav Jezbera

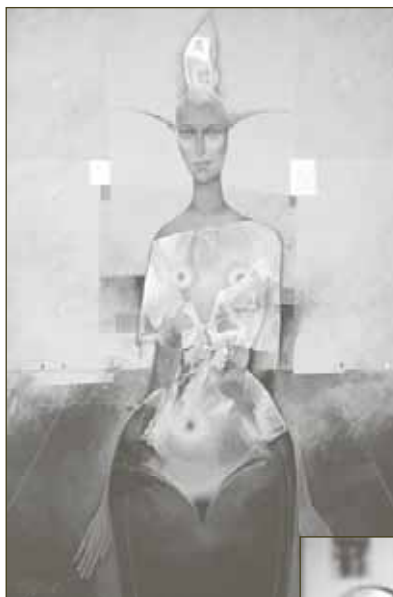
Narozen 1976, žije a tvoří v Domašově u Brna. Vystudoval Fakultu výtvarného umění při VUT v Brně (1995-2001), Doc. akad. soch. Jan Ambrůz, prof. akad. soch. Vladimír Preclík. Samostatně vystavuje od r. 2000 (Ostrava, Brno, České Budějovice, Hranice, Bílina). Získal Cenu rektora Vysokého učení technického v Brně, účastnil se několika sochařských sympozií (Hodonín, Bratislava, Černín).

Výstava se uskutečňuje v rámci projektu „Jiná média, jiné tváře“, potrvá od 2. září do 2. října 2005.

Divadlo světa Jiřího Brázdy

pátek 2. září 17.00 hod. Galerie U Jakoba

Akademický malíř a grafik Jiří Brázda (1952) vstupuje na výtvarnou scénu koncem sedmdesátých let minulého století. Zák prof. Z. Sklenáře a prof. J. Mikuly se během poměrně krátké doby profiloval v nezaměnitelného grafika, kreslíře a malíře. V rané tvorbě se zaměřil na grafiku, v současnosti se věnuje především malbě.

Pro Brázdova díla je příznačné precizní výtvarné provedení a oblíbené téma - žena. Žena tajemná, žena uhrančivých očí, žena laskavá i žena se smyslem pro humor. Autor zachycuje různé podoby žen, jejich nálady, problémy, i jejich nejnitemnější tajemný ženský svět. Svět, který muž nikdy plně nepochopí, ale který - paradoxně - jedině on jako umělec může zobrazit. A Jiří Brázda ho zobrazuje bravurně. Posílá své aktérky jednu po druhé na jeviště světa, aby rozehrály své role. A na divákovi je, aby viditelné uviděl a skryté odhalil. Dominantní v Brázdo-

vých dílech je vždy mistrovsky ztvárněný lidský obličej. Ten je klíčem k postupnému odkrývání celého příběhu. Autor virtuózně zobrazuje zdánlivě statickou postavu v neustále se pohybujícím okolním světě. Podíváme-li se na díla pohledem fotografa, zjistíme, že poloha diváka je poloha vleže, na veškeré hemžení na obraze vzhlíží divák zdola. Utvrzují nás v tom často zobrazené obrovské nohy a perspektivně se zmenšující postava - až k malé hlavě. Nohy postav nejsou deformované, jeví se tak ležícímu divákovi jako římskému patriciji pozorujícímu okolí kolem sebe. Dívá se z pohledu malého dítěte, jemuž se veškeré okolní dění jeví jako pohádka na scéně světa. Jednotlivé postavy mění své barvy, postupně se protahují a nakláníjí, neustále se měnící pozadí nakonec prostupuje postavami tak, že vše splývá v jeden harmonický celek.

Autora zajímá především ženská postava. Občas se v obrazech objeví i postava mužská, ale ta pouze, aby zdůraznila děj výjevů hlavních zobrazených akterek. Muž v tomto světě není důležitý, je pouhou ozdůbkou žen, jež Brázdovo jeviště světa plně ovládly.

Jiří Brázda vystavuje v tuzemsku i v zahraničí, pravidelně se zúčastňuje také významných společných výstav.

Získal řadu domácích a hlavně mezinárodních cen a ocenění. Opavskému publiku se představí v Galerii U Jakoba svými grafikami (kombinace suché jehly, rytiny a mezzotinty) a obrazy. Vernisáž proběhne za účasti autora.

Dušan Urbaník

Sergent Pépère (Francie)

koncert: Sergent Pépère (Francie) – působivá směs balkánské, cikánské a orientální hudby v cirkusově-divadelním provedení

pátek 2. září

19.00 hod.

zahrada u kostela sv. Václava nebo vinárna U Přemka

Sedmičlenná francouzská kapela **Sergent pépère** (sergent = četař, seržant, pépère = 1/ obtlouštělý, kulatý; 2/ pěkný, pořádný; 3/ poklidný, pohodlný, fajn), existující od roku 1998, hraje velmi působivou směsí balkánské, cikánské a orientální hudby s prvky jazzu, latiny a ska. Kromě nápaditých aranžmá, instrumentální sebranosti a živelné radosti ze hry skupina vyniká také pódiovou prezentací své hudby, která má často velmi divadelní a někdy až cirkusovou podobu (což není náhoda, neboť čtyři hudebníci skupiny byli členy pouličního chůdového divadla Arpion Celeste).

Sergente pépère, kteří jsou často přirovnáváni k východním dechovým kapelám, mají za sebou bohaté koncertní zkušenosti z hraní na festivalech a klubech a také jako mobilní pouliční divadelně-hudební ansámbl. Koncertovali po celé Francii a dále ve Švýcarsku, Belgii, Anglii a Rumunsku. V České republice se objevili již několikrát (na divadelním festivalu *Mimoriál v Pardubicích* a Kolíně roku 2000 a v roce 2002 opět v Kolíně, kdy byl jejich koncert přenášán ČT v rámci pořadu *Noc s Andělem*, a poté na silvestrovské akci *Next Station* ve vestibulu pražského metra) a pokaždé byli přijati s obrovským nadšením. Jejich letošní červnové turné (Plzeň – *Zach's Pub*, Litoměřice – *hospoda U Letního kina*, Praha – *Loďbří Formanů*, Pardubice – *festival Islands*, Žďár nad Sázavou – *Batyskaf*) mělo takový ohlas, že se skupina v září vrací do ČR znovu!

Dany – akordeon, zpěv
Daniel – pozoun
Erwan – pozoun
Mahieu – tuba
Stéphan – perkuse
Eric – saxofon, zpěv
Fraise - bicí

Divadlo v pohybu

happening v dopravních prostředcích

pátek 2. září

„Divadlo uteklo! Přichází za vámi, aby vás odvezlo tam, kde už jste dlouho nebyli. NEVYSTUPUJTE!! Roadmovie v opavských trolejbusech a autobusech...

Matěj Němeček

Albín Brunovský

Theatrum mundi

vermisáž

pátek 9. září

17.00 hod.

Památník Petra Bezruče

Památník Petra Bezruče bude hostit výstavu grafika Albína Brunovského již podruhé, tentokrát se uskuteční v roce jeho nedožitých sedmdesátin.

Albín Brunovský se narodil v Zohore poblíž Bratislavy (25.12.1935). Studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Bratislavě a poté na Vysoké škole výtvarných umění (1955 - 1961) v oddělení grafiky prof. Vincenta Hložníka. V roce 1966 byl jmenován odborným asistentem na VŠVU v Bratislavě a zároveň vedoucím Oddělení knižní tvorby. Stal se spoluzakladatelem a organizátorem 1. ročníku Bienále ilustrací Bratislava - BIB (1967). V roce 1972 byl jmenován docentem a v roce 1981 profesorem VŠVU v Bratislavě. Navrhl státní bankovky v hodnotě 1000, 10, 20, 50 a 100 Kčs (jejich platnost skončila rozpadem Československa 1. 1. 1993). Získal titul zasloužilý umělec (1980) a následně i národní umělec (1985). V roce 1990 ukončil pedagogickou činnost a věnoval se umělecké tvorbě ve svobodném povolání. Zesnul 20. ledna 1997 v Bratislavě.

Za svou tvorbu získal 59 cen. Uskutečnil neuvěřitelných 130 samostatných výstav doma i v zahraničí a zúčastnil se 260 významných výstav kolektivních. Lepty Albín Brunovský tiskl do roku 1970 sám, poté je tiskli Pavel a Milan Dřímálové v Praze. Litografie tiskl do roku 1980 v grafické dílně VŠVU ve spolupráci s Místrem Františkem Malinou, v letech 1985 až 1994 je tiskl tiskař Ernst Hanke v Ringgenbergu ve Švýcarsku, poslední čtyři litografie vytiskl v roce 1996 Rudolf Broulím v Belgii. V roce 2004 vyšla kniha Albín Brunovský: Komplettné grafické dielo 1960 - 1997. Soupis sestavila manželka Klára Brunovská, knižně vydal syn Daniel Brunovský s Romanem Fečíkem. Bližší informace lze získat na internetové adrese: www.brunovsky.com.

Dušan Urbaník

Martin Hilský

Shakespearovi šašci

divadelní projekt

pátek 9. září

19.00 hod.

sněmovní sál KZ minoritský klášter

Komponovaný večer na téma bláznů, šašků a klaunů sestavil a se svými hosty i osobně uvádí překladatel Martin Hilský. Představení navazuje na úspěch loňské, na Pražském hradě beznadějně vyprodané inscenace Blázni, milenci a básníci, v němž se Hilský věnoval nejslavnějším scénám lásky a milostných vyznání v díle Williama Shakespeara.

Režie se ujal zkušený shakespearovský adaptátor Karel Kříž, který je sám o sobě zárukou profesionálního přístupu a stabilně vysoké kvality. Ten k představení přizval i výrazné, pro projekt zapálené herce – Davida Suchařípu, Jaromíra Medunu, Jana Krafku a Lenku Nesnídalovou. Představení zahájilo letošní Shakespearovské slavnosti na Pražském hradu.

režie: Karel Kříž

uvádí: Martin Hilský

hrají: Martin Hilský, David Suchařípa, Jan Krafka,
Lenka Nesnídalová a Jaromír Meduna

Martin Hilský, prof. PhDr.

– anglista, překladatel, esejista (8. 4. 1943)

Je profesorem anglické literatury, od roku 1966 působí na FFUK v Praze. V letech 1968 - 1969 stipendijní pobyt na Oxfordské univerzitě. V letech 1989 - 1998 byl ředitelem ústavu anglistiky a amerikanistiky. V roce 1993 mu byla udělena profesura na FFUK.

Patří k našim předním překladatelům Shakespeareova díla. První jeho shakespearovský překlad vznikl v r. 1983 (*Sen noci svatojánské*) a od té doby přeložil už 30 Shakespeareových her. Za překlad Shakespeareových *Sonetů* (1997) obdržel Jungmannovu cenu, za překlady a interpretaci Shakespeareova díla obdržel Cenu Toma

Stopparda za rok 2002, udělovanou Nadací Charty 77, za rozhlasový pořad o Shakespeareových Sonetech získal Výroční cenu Nadace Českého literárního fondu za rok 2002. V roce 2001 ho za zásluhy o šíření anglické literatury v České republice a za jeho shakespearovské překlady královna Alžběta II. jmenovala čestným členem Řádu Britského impéria).

Kromě pravidelné přednáškové činnosti na Filozofické fakultě UK přednáší také na jiných českých i zahraničních univerzitách, např. na University of Warwick (1991), University of East Anglia, Norwich (1991), University of London (1992), Birkbeck College, London (1992), Shakespeare Institute, Stratford upon Avon (1994), PennState University, Pennsylvania (1994), Folger Library, Washington D. C. (1995), Synge Summer School, Rathdrum, Irsko (1997), Deutsche Shakespeare Gesellschaft, Weimar (1999) aj.

Je členem Kruhu moderních filologů (předseda 1993 - 1996), Obce překladatelů České republiky, Evropské společnosti anglistů (European Society for the Study of English ESSE) aj. Spolupracuje s řadou kulturních institucí, např. Český rozhlas 3, Vltava (shakespearovské pořady), shakespearovské přednášky v řadě pražských i mimopražských divadel aj. Jeho životní krédo je: „Mějme se vzájemně alespoň trochu rádi, stejně brzo umřem.“

S divadlem za památkami

aneb Projížďka historickým autobusem po pamětihodnostech Opavy

sobota 10. září od 9.00 do 17.00 hodin

Chcete si prohlédnout běžně nepřístupné památky, přitom si vychutnat jízdu historickým autobusem a ještě zhlédnout zajímavé herecké kousky? Pak si nenechte ujít jedinečnou příležitost navštívit program, který skloubí vše dohromady. Stejně jako v minulých letech pořádá i letos v rámci Dnů evropského dědictví Statutární město Opava pro své občany akci, při které otevírá běžně neotevřené a zajímavé objekty.

„Dny evropského dědictví“ (European Heritage Days – EHD) jsou významnou celoevropskou kulturně poznávací a společenskou akcí, která se koná od roku 1991 pod záštitou Rady Evropy a k jejímž myšlenkám se dnes hlásí 47 zemí Evropské kulturní konvence. Národní zahájení EHD 2005 proběhne ve dnech 3. září 2005 v Chrudimi.

Opavské Dny evropského dědictví se staly svým podtitulem „S divadlem za památkami“ součástí festivalu Bezručova Opava, který je letos věnován především divadlu v jakýchkoli podobách a formách.

Termín EHD byl stanoven na 10. září 2005. Pro širokou veřejnost se tak zpřístupní zajímavé a výjimečné památky Opavy, ať už je to **Slezské divadlo**, které letos oslaví **200 let od začátku své činnosti**, nebo **Slezské zemské muzeum** se svým **110. výročím otevření výstavní budovy** či **Měšínna el. proudu**, **Švédská kaple**, **Městský dům kultury Petra Bezruče** a **Slezská univerzita**.

Nejenže si budou moci návštěvníci v době od 9.00 do 17.00 hod. podle svého zájmu a chuti prohlédnout výše zmíněné památky, ale budou moci také zažít netradiční okružní jízdu po těchto památkách v autobuse typu Škoda 706 RTO z roku 1966 s přídatným vozem. Tento vůz byl zajištěn **Městským dopravním podnikem**, který letos slaví **100. výročí počátku tramvajové dopravy v Opavě**. A proč s divadlem

po památkách? Protože v každé památce na vás bude čekat důležitá historická osobnost, která vám vysvětlí, jak to vlastně všechno bylo. A nebude to jen tak obyčejný výklad. Navíc malá divadelní show začne již v autobuse, ale ještě předtím se budete moci

nechat ve Slezském divadle namaskovat a vyfotit jako známé historické či divadelní postavy.

Autobus bude přistaven vždy na začátku prohlídky na Horním náměstí, okružní jízdy budou bezplatné. Jelikož však počet míst v autobuse je omezený, rozhodli jsme se poskytovat prvním zájemcům zvláštní potvrzení na místo v autobuse, která budou vydávány v Městském informačním centru, Horní nám. 67, tel. 553 756 143.

Další informace o památkách naleznete na internetových stránkách <http://www.ehd.cz>, informace o památkách i programu na www.opava-city.cz.

	trasa:	začátek prohlídky	délka prohlídky	1. začátek prohlídky	2. začátek prohlídky	3. začátek prohlídky	4. začátek prohlídky
1.	Slez. divadlo	9.00	28 min	9.00	11.00	13.00	15.00
2.	Měšínna	9.30	5 min	9.30	11.30	13.30	15.30
3.	Švédská kaple	9.45	10 min	9.45	11.45	13.45	15.45
4.	Slez. zemské muzeum	10.00	25 min	10.00	12.00	14.00	16.00
5.	Knihovna	10.30	13 min	10.30	12.30	14.30	16.30
6.	Slezská univerzita	10.45	10 min	10.45	12.45	14.45	16.45

Monika Štěpánková

Divadlo Liptovský Mikuláš

Murlin Murlo

divadelní představení

sobota 10. září

18.00 hod.

Loutkové divadlo

Opavskému publiku se představí amatérský herecký soubor divadla Kulturního domu G. F. Belopotockého z Liptovského Mikuláše s avantgardní hrou Murlin Murlo ruského autora Nikolaje Koljady. Toto představení získalo hlavní cenu primátora města Liptovský Mikuláš a postoupilo na celoslovenskou přehlídku činoherního divadla. Za ztvárnění postavy Murlin Murlo získala herečka Ludmila Klimková ocenění za nejlepší ženský výkon. Také herec Peter Raší ze stejnojmenné inscenace získal za roli Michala cenu za nejlepší mužský herecký výkon.

Nikolaj Koljada (1957)

Patří k současným nejznámějším ruským dramatikům. Jeho texty se staly hity nejen v Rusku, ale jsou často uváděny i v Německu, severských zemích, a dokonce pronikly i na Broadway.

Murlin Murlo je hra o lásce, o bohu, o odpuštění. O tom, jak je těžké unést dnešní svět a co k tomu člověk musí mít nebo získat, aby se z toho nezbláznil. Velmi, velmi hořká tragikomedie v podstatě ze současného Ruska (děj se odehrává v malém zatuchlém městečku v období těsně po perestrojce, ale to není zase až tak důležité). Čtyřúhelník dvou žen a dvou mužů. Mladý inženýr přijíždí do tohoto provinčního města a postupně propadá deziluzi, i když původně se cítil být tím,

kdo změní svět k lepšímu. Ale zamiluje se a hlavně narazí na tvrdou realitu a jeho ideály se bortí. Murlin Murlo je jméno titulní hrdinky, která je pro někoho přihlouplá, pro jiné zase "svatý člověk", který dokáže komunikovat s bohem a nakonec je to ona, kdo snad dokáže odvrátit hrozící přírodní katastrofu, která je možná božím trestem. Hra současného, na západě nyní velice populárního ruského autora Nikolaje Koljady jde ve stopách poetiky mistra ruské klasické hořké komedie A. P. Čechova, i když poněkud přitvrdila. Ono dneska žít zase někdy není až taková legrace.

Hrají: Oľga (Murlin Murlo): Ludmila Klimková, Alex: Mario Jokič,

Ina: Helena Hajková, Michal: Peter Raší

Režie a scéna: Ján Kuráň

Dramaturgie: Jana Hanzelová, Milan Zvada

Překlad: Vladislava Telete

Hudba: Ludmila Klimková, Eubomír Raší

Juraj Raší, Michal Kubáň, Stanislav Štofčík, Lubomír Vrtán

Grafik a výtvarník: Juraj Baran

Kostýmy: Doroa Hajková

Kapela

Divokej Bill

koncert

sobota 10. září

17.30 a 21.00 hod.

klub Na Střelnici

Kapela Divokej Bill pochází z Úval u Prahy, ale vzešla v roce 1996 z českobrodského gymnázia, na kterém tři její členové studovali. Kapelník a vůdčí osobnost skupiny Vašek Bláha tehdy asi půl roku přemlouval banjistu Ondru Pospíšila, který hrál country, aby šel hrát bigbít. Nakonec se mu ho podařilo zlomit, nazkoušeli pár věcí a kapela byla na světě. Od té doby prošla několika změnami. Obnovený Bill měl první koncert 6. června 1998.

Kapela **Divokej Bill** jakoby popírá to, co tvrdí spousta zdejších rockových kapel. Že bigbít je v krizi, že nejsou koncerty, a když jsou, že na ně lidi nechodí... Úspěch Divokýho Billa je ovšem vykopen vysokou daní: skupina nasadila tak šílené pracovní tempo, že sama sebe málem uštvala.

Za své krátké působení na koncertních pódii získala již celou řadu ocenění: Broumovská kytara 1999 – cena diváků i poroty, Rock Nymburk – 1. místo, dobříšský Rockfest – 1. místo, Rock Made in Gambrinus – finále, Jim Beam Rock – vítěz.

Členové skupiny:

Václav „Vašek“ Bláha - kytara, zpěv, muzika, texty

Miloš „Jurda“ Jurač - baskytara, zpěv

Štěpán Karbulka - zpěv, megafon, oheň, tanec

Adam Karlík - housle

Roman „Prochajda“ Procházka - akustická kytara, oheň, zpěv

Honza „Jack“ Bártil - banjo

Martin „Pecan“ Pecka - dis., akordeon

Marek Žežulka - bicí

Ondra Pospíšil - zvuk, studio

Petr „Fořtáček“ Fořt - management Ameba production

Divadlo Alfréd ve dvoře, Praha

divadelní formace

Stage Code

TRAMTÁRIE

neděle 11. září

10.00 hod.

Loutkové divadlo

Dobrodružná cesta za tajemstvím představení pro děti od 3 do 7 let

Vila Míla vypráví příběh, který se může doopravdy stát - zvědavý kluk Vrtík, fňukavá Bambulka a přísná Motorka se rozhodnou najít tajemnou Tramtárii. Musí přes vodu, letadlem nebo sníst kouzelný dort? Cestou zapomenou na hádky, až najdou hvězdu, co vypadla čápoši ze zobáku. Dobrodružný příběh dá dohromady nové kamarády a konec cesty všechny překvapí.

Performerka **Daniela Voráčková** založila spolu s hercem a výtvarníkem **Philippem Schenkerem** **STAGE CODE** v roce 1999. Ve spolupráci s různými českými a zahraničními umělci vytváří projekty, ve kterých se prolínají různé divadelní žánry a techniky (pohybové a vizuální divadlo, object-theatre, site-specific, kabaret, pouliční divadlo). Představení **STAGE CODE** byla kromě ČR uvedena i na různých mezinárodních festivalech (Německo, Holandsko, Polsko, Rakousko, USA).

„Hlavním iniciátorem projektu **TRAMTÁRIE** je náš třiletý syn, který si přál vědět, co vlastně v divadle děláme. Jemu i dalším dětským divákům nabízíme něco jiného než loutkové představení nebo dramaturgizaci klasické pohádky. Pohybové a výtvarné divadlo využívá výrazové prostředky - gesta, pohyb, zvuk, světlo, barvy, které jsou dětem přirozeně velmi blízké a spolu s humorem jsou i základními prvky našeho projektu o třech kamarádech a jedné dobrodružné cestě.“

Tři postavy se potkají na cestě do **TRAMTÁRIE**, kde ani jeden z nich ještě nebyl. Jeden má kufr, druhý batoh a třetí tašku. Cesta tří kamarádů je složitá i plná humoru. Vedle svých znalostí a dovedností potřebují navzájem jeden druhého. Každý chce prožít svůj sen o veliké cestě.

Který sen je ten pravý – mořská pláž, let balonem, narozeninová oslava, být zpěvákem? Co víme o svých snech? Netoužíme někdy jen po tom, co je „skvělé“ v očích druhých? Cestování do **Tramtárie** tak vlastně začne být učením, jak žít ve skupině, jak se umět prosadit i jak rozhodovat společně. Jak se vyrovnat se silnými i slabými stránkami svých i těch druhých, poslouchat je, iniciovat změny i podřídit se. Tzv. slabosti mohou být v nečekaných souvislostech výhodou a naopak. Díky tomu se trojici podaří najít společný cíl – tajemnou **Tramtárii**, místo, kde každý dostane prostor být sám sebou.

Představení vzniklo ve spolupráci s divadlem **Alfréd ve dvoře**, Praha.

Vytvořili a hrají:

Eva Pospíšilová, Philipp

Schenker, Daniela Voráčková

Režie: Viktorie Čermáková

Hudba: Jeník Burian

Výtvarná spolupráce: Šárka

Havlíčková, Roman Kárník

Divadlo Alfréd ve dvoře, Praha
divadelní formace

Stage Code

neděle 11. září

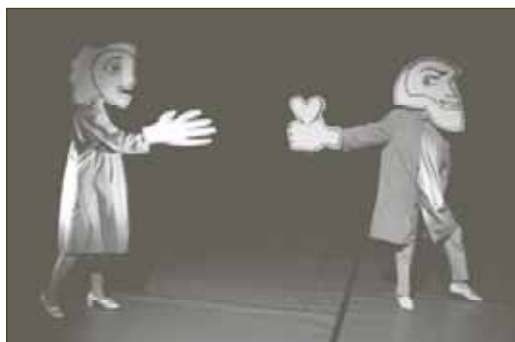
19.00 hod.

Loutkové divadlo

S TEBOU NAVŽDY

... milostná plavba
výtvarně pohybové divadlo

*Ona potká jeho a on ji.
Ona chce něco a on něco.
Jak by to mělo a
jak by to mohlo být.
Málokdy je to tak,
jak to na první pohled vypadá.
Většinou, když se to vydrží
a trochu na tom pracuje,
tak to stojí za to.*

Příběh je jednoduchý: muž a žena, Clea a Leo, se potkají a zamilují. Rozhodnou se zůstat spolu, vezmou se a za chvíli je na cestě dítě... Jejich vztah prochází mnoha vlnami emocí a situace se vyvíjejí nečekaně až absurdně. Vše se posouvá na pomezí fikce a reality. Představení používá známá klišé a spojuje je v upřímnou koláž plnou humoru a sebeironie. Propojením různých výrazových forem (pohybové herectví, object-theatre, drama, zpěv,...) se snažíme zachovat co nejpřesněji autenticitu prožitých situací. Téma vychází z našeho soukromého života. Fakt, že se staneme rodiči, nás postavil do konfrontace s mnoha otázkami, přinesl mnoho radostného očekávání, ale i strachu a pochybností. Naše „rodinná show“ je blízka všem, kteří „tím“ prošli a pobaví ty, které „to“ teprve čeká.

Koncepce, design, hrají: Daniela Voráčková a Philipp Schenker
Hudba a zvuk: Philipp Schenker, Tomáš Procházka, Jaap Lindijer
Délka představení: 50 min.

Představení je součástí projektu Nová síť, který je podporován Ministerstvem kultury ČR a jenž byl iniciován pražským divadlem Alfred ve dvoře.

Večer Opavské Thálie

(zahájení divadelní sezony)

předání cen Opavské Thálie - benefice nominovaných umělců

pondělí 12. září

15.00 a 19.00 hod.

Slezské divadlo

Letošní festivalové téma Svět v divadle poskytl mimořádnou příležitost k zavedení nové tradice, kterou bezesporu bude první udělení ceny Opavské Thálie za mimořádné umělecké výkony členům Slezského divadla v Opavě. Cenu se rozhodli iniciovat dva bývalí protagonisté opavského divadla – herec a režisér Vladimír Klazar a sólistka opery Alena Španihelová-Klazarová. K tomuto rozhodnutí je vedl dlouholetý aktivní vztah k divadlu a městu vůbec, ale také skutečnost, že si opavská divadelní scéna letos připomíná také své dvoustetleté nepřetržité trvání.

*Držitelka ceny Thálie za nejlepší pěvecký výkon v oboru opera za rok 2004
Katarína Jorda Kramolišová*

K udělení ceny byla již v loňském roce ustavena osmičlenná komise, která po celou sezonu sledovala výkony opavských herců na domácí scéně. V komisi je zastoupeno Slezské divadlo, Statutární město Opava, Slezské zemské muzeum, Slezská univerzita, Matice slezská a Česká spořitelna. Na základě společného rozhodnutí byli v závěru divadelní sezóny nominováni tři členové činohry a tři členové opery, z nichž budou vybráni první nositelé ceny Opavská Thálie ve dvou oborech – činohra a opera. Vnější atributem ceny bude certifikát, který připravila Matice slezská a keramická soška, zajištěna Českou spořitelnou. S cenou je spojena i finanční odměna, kterou z vlastních prostředků zajistili její iniciátoři. K předání cen dojde při zahájení divadelní sezony v pondělí 12. září. Nominovaní umělci se poté představí svým příznivcům v benefičním představení, kde předvedou své herecké nebo pěvecké mistrovství.

Pořadatelé zvou všechny příznivce divadla k tomuto mimořádnému setkání s nejlepšími umělci našeho historicky významného Slezského divadla.

Vlastimil Kočvara

Program:

15.00 hod. - zahájení divadelní sezony

19.00 hod. - předání cen Opavské Thálie – benefice nominovaných umělců

Film a divadlo

Faust

(SRN, 1960, režie: Peter Gorski)

filmové představení

pondělí 12. září | 17.30 hod. | kino Elektra

Filmová verze legendárního divadelního provedení Fausta, jehož režisérem je Gustaf Gründgens. Premiéra Goethovy hry proběhla roku 1957 v německém divadle v Hamburku (Deutsches Schauspielhaus Hamburg). Film je z velké části věrnou adaptací literární předlohy, v hlavních rolích vystupují renomovaní němečtí herci Willem Quadflieg v roli Fausta a Gustaf Gründgens v roli Mephista.

Velkou roli zde hraje styl mluvy, jenž pro svou inscenaci Gründgens vytvořil. Tento styl byl převzat i pro filmovou adaptaci, čímž chtěl Gründgens dosáhnout „přesného středu mezi nahranou divadelní inscenací a filmem samotným“. Výsledkem je toto filmové dílo, jež nezapírá svůj původ v divadelním zpracování a je jedinečným historickým dokumentem divadelní práce Gustafa Gründgense.

Filmová verze Fausta je víc než jen natočená divadelní adaptace: nejzřetelněji je to vidět v jednom momentě, ve kterém se zdá, jako by režie opustila na několik sekund podium a všechny historické souvislosti. Faust, jenž se během filipjakubské noci zdržuje s Mephistem u rejdících čarodějnic, vidí rozšiřující se oblak dýmu způsobený atomovou explozí (jež je pomocí atomového modelu dramaturgicky připravována ve Faustově studovně).

Nevšední je i vizuální rytmus filmu, který vzniká rozložením scénického prostoru na snímky zblízka a zdaleka, díky sporadickému nasazení pohyblivé kamery. Tento rytmus koresponduje se zrychleným tempem mluvy, jenž bylo charakteristické pro styl této Gründgensovy inscenace.

Adaptace nezapírá dobu svého vzniku: v několika pasážích působí představitelé téměř staromódně deklamačně (archanděl, Markétčin bratr Valentin).

Délka představení: 122 minut

Připraveno ve spolupráci s Goethe-Institutem v Praze

Divadlo v české a slovenské literatuře

literárněvědná konference

úterý 13. září	9.30 hod.	Slezské divadlo
středa 14. září	9.00 hod.	Slezské divadlo

Bylo to právě rozsahem nevelké (ovšem mezinárodně vysoce uznávané) dílo Petra Bezruče, které od osvobození v roce 1945 přitahovalo do Opavy řadu zájemců a badatelů. A když roku 1948 se komunistické úřady rozhodly zrušit Matici opavskou, z podstaty jejích dlouhodobých úkolů a z její materiální základny vznikl Slezský studijní ústav v Opavě, který začal organizovat rozsáhlejší literárněvědná setkání, nejprve k výzkumu literatury ve Slezsku a na Ostravsku.

Po smrti autora Slezských písní se Památník Petra Bezruče rozhodl pořádat kulturní akce s názvem Bezručova Opava, zpočátku jen v nevelkém rámci, na co stačily síly. Postupně v šedesátých letech festival Bezručova Opava nabyl na šíři a stal se multikulturní přehlídkou všeho, co v mnoha oborech umění právě mělo svůj význam, především v rozsahu tehdejšího Severomoravského kraje. Tehdy se v Opavě již konala také zasedání ostravské pobočky Svazu československých spisovatelů, kdy se hodnotil každý rok jeden žánr spisovatelské tvorby, a postupně se do těchto akcí zapojila i brněnská pobočka Ústavu pro českou a světovou literaturu ČSAV. V dalších letech to již byly celostátní literárněvědné konference týkající se celé české a slovenské literární tvorby.

Na tuto tradici navázala po svém vzniku Slezská univerzita. V prvních letech její existence se v rámci Bezručovy Opavy konaly konference ještě ve spolupráci Památníku Petra Bezruče a Ústavu pro českou literaturu AV v Praze, později hlavní podíl převzal Ústav bohemistiky a knihovnictví Filozoficko-přírodovědecké fakulty SU v Opavě, který spolupracuje s Obcí spisovatelů v Praze a s Ústavem slovenského jazyka a literatury Fakulty humanitních věd Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici.

Jde o významná témata, zachycená vždy ve sbornících z konferencí:

- 1990 Tři proudy české literatury (oficiální, samizdatový a emigrační)
- 1991 K české literatuře 1945-1948
- 1992 Česká literatura 1948-1956
- 1993 Časopis Květen a jeho doba
- 1994 Literatura v literatuře (intertextualita)
- 1995 Normy normalizace (Česká literatura 70. a 80. let)
- 1996 Česká a slovenská literatura dnes
- 1997 Populární literatura v české a slovenské kultuře po roce 1945
- 1998 Autenticita a literatura
- 1999 Návraty k velkým (Aktualizace a reinterpretace klíčových osobností 19. a 20. století)
- 2000 Deset let poté (Česká a slovenská literatura po 17. listopadu 1989)
- 2001 S humorem do nového tisíciletí (setkání spisovatelů)
- 2002 Postmodernismus v české a slovenské próze
- 2003 Homo ludens v české a slovenské literatuře
- 2004 Žena v české a slovenské literatuře

Letošní Bezručova Opava se vztahuje ke 200 letům Slezského divadla, proto i konference se přizpůsobuje svým tématem: **Divadlo v české a slovenské literatuře**. Nejde jen o samotné dramatické texty, ale též o fenomén divadla v poezii a v próze, vždyť například Ivan Olbracht napsal knihu Podivné přátelství herce Jesenia nebo Václav Řezáč román o podstatě herectví s názvem Rozhraní. A této konferenci, jež se koná poněkud netradičně přímo ve Slezském divadle, se zúčastní též aktivní divadelníci a řada dalších zájemců, kteří se zajímají o úzkou návaznost divadla a literatury.

Jiří Urbanec

Halina Pawłowska

One Woman Show

pořad se známou osobností české kultury

úterý 13. září

17.00 hod.

Kino Mír

Úspěšná novinářka, publicistka, filmová a televizní scenáristka, autorka fejetonistických próz. Moderátorka televizních společenských magazínů, tvůrkyně nejsledovanějšího pořadu *Banánové rybičky* bude hostem letošního 48. ročníku *Bezručovy Opavy*.

Televizní pořad Haliny Pawłowské s názvem *Banánové rybičky* figuruje již několik let na prvním místě divácké úspěšnosti. Fascinující žena a velká vypravěčka dokáže z každého příběhu, který kdy zaslechla či se přihodil jí samé, vykřesat nejen poučení, ale především velkou legraci. Hledá návod, jak přežít dny s jejich nečekanými zvraty. Jak prožít vztahy v rodině i mimo ni, jak se vyrovnat s depresí, krásou, pubertou, zoufalstvím, radostí. Stovky minipříběhů pak Halina bystře a ironicky glosuje a vtipně smečuje k závěrečnému a šokujícímu sdělení. Vtipný návod, jak vesele přežít život.

Halina PAWŁOWSKÁ

(21. března 1955 v Praze)

spisovatelka, scenáristka, šéfredaktorka,
moderátorka

Na pražské FAMU vystudovala scenáristiku a dramaturgii, několik let působila jako autorka na volné noze, poté v deníku *Telegraf*, v České televizi v letech 1992-1997 uváděla autorský pořad *V žitě*, v roce 1994 se stala šéfredaktorkou časopisu *Story*, společenský časopis *Šťastný Jim*, který dodnes řídí, založila v roce 2001 od roku 1999 uvádí úspěšný televizní pořad *Banánové rybičky*, je také autorkou několika desítek televizních komedií, různých televizních pořadů (např. *Zanzibar*), scénářů k filmům *Evo*, *vdej se*, *Můj hříšný muž*, *Vrať se do hrobu* a *Díky za každé nové ráno*, za tento film získala cenu *Český lev*, je nejprodávanější současnou českou spisovatelkou. Je vdaná, má dceru a syna, její rodné jméno bylo *Kločurková*, zajímá se o literaturu, film, cestování a kuriozity.

Vydané knihy:

- *Ať zešlív láskou* (2003, 1995)
- *Banánové chybičky* (2003)
- *Banánové rybičky* (2003, 2000)
- *Dá-li pánbůh zdraví, i hříchy budou* (2004, 1998)
- *Díky za každé nové ráno* (1996, 1994)
- *Hroší nepláčou* (1996)
- *Charakter mlčel a mluvilo tělo* (2003, 1997)
- *Jak být šťastný* (2003, 1996)
- *Ó, jak ti závidím!* (2001)
- *Proč jsem se neoběsila* (2003, 1994)
- *Tři v háji* (2004)
- *Zoufalé ženy dělají zoufalé věci* (2003, 1995, 1993)

Grinsteins Mischpoche (SRN)

koncert

úterý 13. září

20.00 hod.

Café Evžen

Hudební podpis dechové kapely GRINSTEINS MISCHPOCHE můžeme číst jako „klezmericky balkánská hudba“. Turbodechová zábava nutí nohy okamžitě k pohybu a vyvolává akutní chuť tančit bez oddechu. Sextet byl založen v roce 1992 a zpočátku hrál čistý klezmer. Inspirován Kusturicovým filmem Underground rozšířil spektrum své hudební fantazie a od té doby kouzlí s klarinetem, altsaxofonem, tubou, trubkou, hornou, kytarou, bicími a akordeonem sice nadále východoevropský klezmerovský feeling, nabitý ale balkánskými rytmy, které prostě nikoho nenechají chladným. Klezmerské melodie v dechovkovém podání GRINSTEINS MISCHPOCHE srší čistou radostí ze života a vyvolávají euforii. Tito miláči kritiků si s citem pohrávají s vlastními skladbami stejně jako s tradičními melodiemi. Ohýbají své trubky v nečekaných zákrutách a mají radost z drzého experimentování namísto tradičních způsobů.

Hrají:

Sara Wang - akordeon, horna

Bert Hildebrandt - saxofon, klarinet

Detlef Pegelow - tuba

Attila Wiegand - percussion

Stuart Krause - trubka

Thomas Schudack - kytara, horna

Připraveno ve spolupráci s Goethe Institut v Praze

HaDivadlo (Brno) - Arnošt Goldflam

Ředitelská lóže

tragikomedie

středa 14. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

Byli jsme blázní, blázní z povolání. Mám tě rád, Rudo. Mám tě rád, Edo.

Arnošt Goldflam se poněkoličkáte vrací svou hrou do divadelního prostředí (Biletářka, Beseda s mistrem aj.). Jeho předposlední kus nazvaný Ředitelská lóže se tentokrát odehrává ve starobinci, kde spolu nekonečné hodiny tráví dva zapomenutí herci. S nadhledem i smutkem vzpomínají na minulost a snaží se co nejvíce zpřítomnit těch pár chvil, kdy byli opravdu šťastní.

„Chtěl jsem napsat o hercích a těch jejich špatnostech a vadách, bez patosu, spíš o jejich lidských osudech,“ říká Arnošt Goldflam. „A taky jsem chtěl, aby to bylo s pohledem zpět, aby to nebylo z doby, kdy jsou v plné akci, ale co z toho jaksi zůstává. Třikrát se to četlo, v Brně, v Praze a Hradci Králové, a všude to čtení mělo velký ohlas, lidi se taky dost smáli. Chtěl jsem, aby to byla divácká věc, kdy by se lidi pobavili, a která by nepostrádala určitý přesah.“

Ředitelskou lóži v HaDivadle počítám k nejsilnějším jevištním zážitkům, jaké v této sezoně česká divadla nabízejí.“

(Milan Uhde, Divadelní noviny, 8. 2. 2005)

Ondřej Elbel

Režisér a dramaturg HaDivadla

Narozen 1976 v Opavě.

Studoval JAMU, obor činoherní režie pod vedením Arnošta Goldflama.

Ve *Studiu Marta* absolvoval v sezoně 2003/04 hrou A. L. Kopita Tátínku, ubohý tátínku, maminka tě pověsila v šatníku a mně je tak smutno. Během studia spolupracoval s několika divadly, především je to brněnské *Divadlo v 7 a půl* (Elbel, Tubb: Příbývá králíků - horror; Elbel, Siničák, Milotová: Echt bloody; Vaculová: Psí hřbitov; Elbel, Kalousová, Milotová: Ach jo!; Kerouac, Borůvková, Elbel: Podzemníci). Režisoval i v *Klicperově divadle Hradec Králové* (A. Dvořák: Mrtvá - v rámci projektu Tichá hrůza I), v *Divadle Polárka* (O. Sekora: Brouk Pytlík), v divadle *Husa na provázku* (E. Tobáš: Smokie - v rámci festivalu Losers) atd.

V HaDivadle: A. Goldflam SMLOUVA a A. Goldflam ŘEDITELSKÁ LÓŽE

Hrají: Ján Sedal, Miloslav Maršálek, Jana Plodková

Dramaturgie: Luboš Sůva

Hudba: Petr Hromádka

Režie: Ondřej Elbel

Délka: 90 min, bez přestávky

Vzpomínka na Petra Bezruče

čtvrtek 15. září | 15.00 hod. | Městský hřbitov

Dne 15. září, den básníkovy narození, je tradičně spjat s krátkým zastavením a vzpomínkou na autora Slezských písní na Městském hřbitově v Opavě. Úvodní slovo pronese básnířka Lydie Romanská a s krátkým hudebním programem vystoupí dětský pěvecký sbor Domino ZŠ Ilji Hurníka v Opavě.

U hrobu Petra Bezruče

Čas prověřuje hodnoty, též úroveň, a dokonce „nesmrtelnost“ uměleckých děl, což se výrazně projevuje také v oblasti literatury. Jen vzpomeňme, kolik bylo někdy článků a povyků kolem některých knih, o nichž dnes již širší veřejnost neví a nezajímá se o ně! A jsou díla v české i světové literatuře, která sice někdy mohou být i úmyslně (z ideologických nebo jiných dočasných důvodů) potlačována, a dokonce i pálena na hranicích (za Hitlera) nebo drcena v papírenských stoupách (za stalinismu), a přesto jsou znovu a znovu vydávána.

K základní tradici české literatury patří, kromě Máchova Máje a Babičky Boženy Němcové a několika dalších děl zásadního významu, též Bezručovy Slezské písně. Někdy tato kniha nesměla vyjít (za německé okupace), jindy v ní pro oslavu vlastního režimu bylo hledáno i to, co v ní přímo nebylo (v epoše tzv. „socialistického realismu“), a často zase spontánně byla obdivována prostými lidmi, jimž byla vždy velmi blízká: tak tomu bylo za první světové války, kdy na Sibiři vydali Slezské písně českoslovenští legionáři, nebo za druhé světové války v Anglii, kde kniha vyšla zásluhou československých letců.

A co dnes, mluví k nám Bezruč přes věky a historické předěly? Je to kniha vášnivého patosu a boje za lidská práva, za tu beskydskou osiřelou Maryčku i za gorala z hor, který chce za každou cenu živit svou rodinu. Není dnes ve světě hodně utrpení, zvláště v Africe, kde v těžkých podmínkách zůstávají sirotci, jejichž rodiče zahynuli na AIDS? Cožpak nežijí v jižních částech Súdánu tisíce lidí, jimž násilnický režim bere i tu chudou půdu a vyhání je do neznáma?

Ale je to i ojedinělé tvůrčí vzepětí Bezručovo, síla uměleckého výrazu, která inspirovala Janáčka k jeho nejslavnějším sborovým skladbám na Bezručovy texty, nebo stovky výtvarníků tvořících grafiku, medaile a sochy na bezručovské motivy.

Lydie Romanská (1943)

Česká básnířka, autorka deseti knih: Poéma Ostrava (1975), Půl hodiny po lásce (1982), Dopolední poetika (1985), Poločas (1989), Tanec o francouzské holi (1991), Poušť před rozbřeskem (1993), Nedomykavost času (1998), Čtrnáct zastavení (1999), Vodou křestná (1999), Den latimérie (2002) a výběr z díla Desátek (2003). Právě tato autorka, která se vyjadřuje moderním výrazem a spontánně vnímá atmosféru současného světa, se přihlásí k tvůrčímu odkazu Bezručovu, přes rozdílnost času i podobu básnického činu.

Jiří Urbanec

Domino

Dětský pěvecký sbor při ZŠ Ilji Hurníka (sbormistryně Ivana Kleinová) se účastní Bezručovy Opavy pravidelně. V pestrém kaleidoskopu programu Domina patří tento festival u zpěváků mezi nejoblíbenější. Domino se letos představí několikrát, a to vždy s jinak laděným programem. Vernisáž Křehká dramata – obrazy Aleny Zupkové a Petra Hanouska ve vinotéce na Dolním náměstí zahájí jen v komorním složení. V plné síle a důstojnosti děti zazpívají na vzpomínkové akci u hrobu Petra Bezruče. A píseň s textem Williama Shakespeara, která zazní v rámci přestavení Shakespearovi šašci, si Domino přivezlo z posledního koncertního zájezdu na festival Europa Canata Junior 4, z katalánského města Vic, kde úspěšně reprezentovalo Opavu v červenci 2005.

Eva Petrášová

Opavské divadlo 1805 - 2005

vernisáž

čtvrtek 15. září

17.00 hod.

SZMO výstavní budova

Výstavu Opavské divadlo 1805-2005 připravilo divadelní oddělení Slezského zemského muzea v Opavě u příležitosti 200 let otevření divadelní budovy, která se jako jedna z mála u nás může pyšnit tak dlouhou, pravidelnou a soustavnou divadelní činností. Samozřejmě pomineme-li období uzavření divadel za druhé světové války v roce 1944 až do vzniku českého profesionálního divadla v roce 1945.

Přes bohatou uměleckou činnost za celé zmíněné období bylo nutno provést přísný výběr charakterizující jednotlivá období na pozadí významných historických momentů, úspěšných inscenací realizovaných v divadle a výrazných uměleckých osobností, ale také zejména na základě dochovaných archiválií a materiálů. Bohatost zahrnující divadelní umění jsme se pokusili podpořit prostřednictvím vystavených různorodých exponátů. Kromě divadelních cedulí, plakátů, programů, fotografií můžete na výstavě zhlédnout scénografické návrhy scén a kostýmů, makety scén i divadelní kostýmy. A tak například divadelní cedule ze slavnostního otevření nového městského divadla, které zahájila herecká společnost ředitele Karla Flebbeho 1. října 1805 s hrou Karl der Kühne (Karel Smělý), se sice nedochovala, ale vy si na výstavě můžete prohlédnout ceduli jen o několik dnů mladší, a to z konce října téhož roku.

Výstava je ojedinělá jak rozsahem, tak skutečností, že opavské německé divadlo nebylo od ukončení jeho činnosti v roce 1944 podrobněji prezentováno na žádné výstavě. A je na místě připomenout, že některé exponáty budou tedy vystaveny poprvé. Kromě německy hrajícího divadla však budou na výstavě připomenuty i české divadelní aktivity po roce 1918, spojené s pronájmem divadla Divadelní ochotnické jednotě, a další část bude věnována českému profesionálnímu divadlu po roce 1945 do současnosti.

Sylva Pracná

Film a divadlo

Děti ráje

(Francie 1945, režisér: Marcel Carné)

filmová projekce

čtvrtek 15. září

17.00 hod.

kino Elektra

„Děti ráje jsou monumentální a dekorativní freskou z let vrcholné éry romantismu, jsou strhujícím psychologickým dramatem jednotlivců, jsou vtipnou causéřii o romantickém divadle, jsou milostnou básní, jsou kriminálním románem, krátce jsou velkolepou, a přece ne bombastickou podívanou...“ napsal při příležitosti pražské premiéry filmu Jiří Brdečka. Vskutku není snadné vtěsnat do jedné žánrové charakteristiky dílo, kterým chtěli scenárista Jacques Prévert (1900 – 1977) a režisér Marcel Carné (1909) oslavit umělecký svět Paříže minulého století.

V prvním záběru filmu se pomalu zdvihá opona, jako by vytvářela pohled na imaginární jeviště, kde se odehraje příběh založený na konfrontaci života a divadla – melodramatu, pantomimy i tragédie.

Mim Kašpar Baptiste Debureau poznává v kostýmu Pierota dívku lehčích mravů Garance. Přestože na Garance působí mim poeticky, dává přednost téže noci Baptistovu příteli herci Frédéricu Lemaitrovi, marnotratnému bouřlivákovi a bohémovi. Frédéric jako Harlekýn, Garance jako Kolombína a Baptiste ve své úloze Pierota společně vystupují v pantomimickém představení v divadle „Les Funambules“. Objevuje se další citel Garance, pisář Lacenaire. Garance přijímá jeho nabídku. Po sedmi letech se opět Garance setkává s Debureauem, nalézá ho však šťastně ženatého s dcerou ředitele divadla. Garance s Baptistem stráví svoji první milostnou noc v hotelu, kde se ráno za hluku karnevalu objeví v jejich pokoji Debureauova manželka Natálie. Garance však nechce zničit rodinné štěstí, a tak odchází a mizí v davu maškar.

Láska mima a Garance – to je román Pierota přenesený z divadla „Les Funambules“ do skutečného života, kde se nikdy nemůže realizovat.

Nepředvídaná a neočekávaná rozuzlení, poetika, to vše je přenesené do řeči filmu. V tomto milostném příběhu však také nechybí fatalismus filmů jako např. Nábřeží mlh nebo Den začíná, které odrážejí pochmurné nálady francouzské veřejnosti v předvečer války. Prévertův básnický vztah k životu a Carnéovo přesné vedení herců však dodnes zanechávají dojem i v nejmladší divácké generaci.

Zdroj: Herfurt, Ivan: Zlatý fond světové kinematografie. Praha: Horizont, 1986, s. 317.

I scéna a kostýmy dělají divadlo

vernisaž výstavy

pátek 16. září

17.00 hod.

ZUŠ Solná

...divadlo...

je plné známých i méně známých herců. Na jejich výkony se soustředí oko i ucho diváka. Do divadla jdeme plni očekávání, že uvidíme svého oblíbeného herce či herečku v té nejlepší formě. Avšak aby představení bylo působivé, přitažlivé, aby vyzařovalo pravdivou atmosféru, musí být herecký výkon dotvořen dobrou scénou a kostýmy. To, co je téměř samozřejmé na jevišti, však vzniká dlouhou dobu a je výplodem fantazie výtvarníka, který vtiskne představení svou představu a duši. Tvorbu kostýmních a scénických výtvarníků chceme představit Opavanům ve výstavní síni ZUŠ na Solné ulici. Zhlédnete práce Jaroslavy Hybnerové, Barbory Křístkové, Jaromíra Malíčka, Jitky Škarohlídové, Evy Václavkové, kteří pracovali a tvořili nejen pro opavské divadlo.

Ivana Šýkorová

Hlavnice A.C.Nora 2005

soutěž prózy autorů do 30 let

pátek 16. září

18.00 hod.

Památník Petra Bezruče

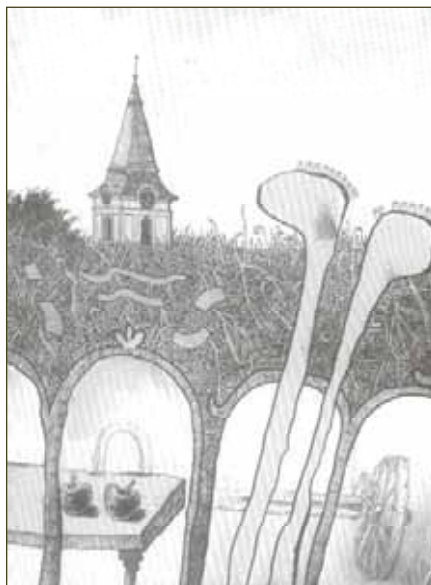

Celostátní soutěž prózy Hlavnice A. C. Nora vznikla v roce 1994 z podnětu několika lidí, kteří hledali cestu, jak veřejnosti připomenout komunistickým režimem odmítaného spisovatele A. C. Nora, a hlavně pomoci mladým prozaikům při jejich prvních krůčcích do světa literatury. Idea pomoci vychází z toho, že spisovatel A. C. Nor napsal odborníky a veřejností vysoce hodnocený román *Bürkental* ve svých jedenadvaceti letech.

Soutěžní ročník Hlavnice A. C. Nora 2005 je již v pořadí jedenáctý. Byl vyhlášen v září 2004 a bude ukončen 17. září 2005. Slavnostní vyhlášení vítězů soutěže je součástí kulturního festivalu Bezručova Opava. Zasláné soutěžní práce hodnotí anonymně porota, jmenovaná Obcí spisovatelů, střediskem Ostrava, Ústavem bohemistiky a knihovnictví Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě a Sdružením Hlavnice A. C. Nora.

Za jedenáct let trvání zaslalo celkem 521 autorů 713 soutěžních prací napsaných na 8591 stranách. Do letošního posledního ročníku celostátní soutěže Hlavnice A. C. Nora 2005 bylo z uvedeného počtu zasláno od 18 autorů 21 soutěžních prací na 480 stranách.

Odborná porota soutěže Hlavnice A. C. Nora 2005 v čele s předsedou doc. PhDr. Jiřím Urbancem, CSc., a členy Mgr. Věrou Frydrychovou, básníčkou Lydií Romanskou, spisovatelem Richardem Sobotkou a Oldřichem Šuleřem vyhodnotila soutěž prózy následovně:

Sázka o Evu	Čagánek	Michal	1. místo
Akvárium Život umělce	Hábltová	Lenka	2. místo
...!	Růžičková	Olga	3. místo
Stopy naděje	Písková	Růžena	4. místo
Láska je dívka v šatech s květy	Albert	Petr	5. místo
Kdo nevěří, ať tam běží...	Kostřicová	Blanka	čestné uznání
VAL!	Langová	Michaela	čestné uznání

Ing. Jiří Pecháček

Program 11. ročníku Hlavnice A. C. Nora:

Literární večer

Je tradičně připraven ve spolupráci s Památníkem Petra Bezruče.

V pásmu večera budou čteny ukázky ze soutěžních prací ročníku soutěže.

sobota 17. září

14.00 hod.

Kulturní dům Hlavnice

Vyhlášení vítězů soutěžního ročníku celostátní soutěže prózy proběhne v Kulturním domě v Hlavniči.

William Saroyan - Divadlo Nablízko

Tracyho tygr

divadelní představení pro neslyšící

pátek 16. září

20.00 hod.

sněmovní sál KZ minoritský klášter

Vítejte v kavárně s opojnou vůní čerstvé kávy a zvukem hypnotizující trubky. Ale 16. 9. bude všechno trochu jinak.

Příběh o Thomasu Tracym, Lauře Luthyové a tygrovi, jenž je láska.

Tracyho tygr ve znakovém jazyce je představení realizované v tzv. stínovém tlumočení. Každý z herců má svého vlastního tlumočníka. Inscenace tak nabízí neobvyklý a působivý divácký zážitek. Rozhodně není určena pouze neslyšícím. Projekt je evropskou premiérou.

Dramatizace: A. Vynohradnyková
a D. Pečírka

Režie: A. Vynohradnyková

Hudba: J. Matásek

Scéna a kostýmy: M. Staňková

Dramaturgie: D. Pečírka

Hrají: V. Krátký, N. Topinková
/ A. Jenická, M. Dusbaba, P. Vojtíšek
a L. Šplíchal.

Tlumočení do znakového jazyka:
Česká komora tlumočnicků znakového
jazyka

Hrají a tlumočí:

V. Krátký a J. Janeček, N. Topinková
/ A. Jenická a A. Kalců, M. Dusbaba
a N. Dingová, P. Vojtíšek
a K. Červinková-Houšková,
L. Šplíchal a F. Krajčák a J. Matásek

Přehlídka opavských a krnovských rockových kapel

Alt Rock IV

koncert

sobota 17. září

14.00 - 24.00 hod.

Městské sady

Pro příznivce rocku je po roce připravena tradiční rocková divočina.

Po roční pauze se bude opět konat koncert rockových a alternativních kapel ALT ROCK IV, mapující opavské a regionální rockové kapely. Tento v pořadí již čtvrtý ročník si stejně jako v předchozích třech ročnících klade za cíl zmapovat a představit publiku začínající kapely, dát jim možnost projevu a realizace své tvorby před veřejností. Všechny vystupující kapely opět nahrají dvě skladby v nahrávacím studiu, které vyjdou na kompilaci, a vyvrcholením pak bude společný koncert kapel a křest CD ALT ROCK IV.

Frontman skupiny Poslední výstřel Ivan Gajdoš

Koncert se uskuteční dne 17. září v Městských sadech v Opavě od 14.00 do 24.00 hodin v rámci 48. ročníku festivalu Bezručova Opava.

Na koncertu vystoupí tyto kapely:
NOISE IN ME, BATIQ TANGA, GREAT CAT IN CHAPITO, NEKUŘ TOHO TYGRA, WHEEL TURNERS, SOCIAL PARTY, NA OKO, VULCAN, POSLEDNÍ VÝSTŘEL, LA PAPOO.

Jako host bude pozvána kapela **SONYK BEL.**

Martin Žižlavský

Juraj Benčík (Slovensko)

Cyrano de Cognac

pantomima přístupná lidem od 12 roků

sobota 17. září

19.00 hod.

Loutkové divadlo

Večerní divadelní inscenace s pantomimou a hovořeným slovem. Pro všechny milovníky dobrého humoru, dobrého divadla, pěkného pohybu a moudrých point, pro všechny, kteří vědí, že slova se říkají a chléb se jí, že slova, slova, slova dělají chlapa, ale činy dějiny. Že lepší je jednou vidět než dvakrát poslechnout.

Příběh duše jednoho muže. Sólové pantomimy: Cyrano de Cognac, Bankovní lupič, Virtuózní masér, Paní Čistotná a pan Pažravý a Těhotný voják, které měli možnost ocenit diváci v mnoha zemích světa, propletené vyprávěním o tom, co všechno se děje v duši muže od útlého mládí až po jeho zralost.

Představení pro ty, kterým pán Bůh jazyk zamotal pod věží babylonskou a zapomněli už nebo nikdy slovensky nemluvili, ani poslouchat neuměli, ale srdcem ví.

Mim Juraj Benčík

Po ukončení gymnázia absolvoval pod vedením doc. Pavla Mikulíka. Vysokou školu múzických umění v Bratislavě ukončil státní závěrečnou zkouškou v červnu 1989. Potom nastoupil jako herec do souboru Divadla SNP v Martině. Už ve škole se věnoval mimo svého oboru také režii a scenáristice. V Martině v těchto aktivitách pokračoval. V roce 1992 nastoupil do Divadla J. G. Tajovského ve Zvoleně na místo uměleckého šéfa souboru. V roce 1993 se stal členem souboru *Bábkového Divadla na Rázcestí* v Bánské Bystrici, kde působil jako herec, založil mládežnické dramatické studio a na uměleckém gymnáziu experimentálně vyučoval předmět dramatická tvorba. V roce 1995 se přistěhoval do Bratislavy a jednu sezonu působil jako autor, herec a režisér v divadle pro děti a mládež LUDUS. V roce 1996 úspěšně absolvoval konkurz do souboru světového mima Milana Sládka a pod jeho vedením pracoval šest roků v Divadle Aréna v Bratislavě. V současnosti se věnuje sólové pantomimě a činohře.

Juraj Benčík (Slovensko)

Kapitán Pantho a papagáj Mimo

hra s dětmi od čtyř do dvanácti let - pantomima

neděle 18. září

10.00 a 16.00 hod.

Loutkové divadlo

Pro dětské publikum připravil slovenský mim Juraj Benčík pantomimické pásmo **Kapitán Pantho a papagáj Mimo** (Kapitán Pantho a papoušek Mimo) o tom, jak si na opuštěném ostrově žije námořní kapitán se svým papouškem. Když hledají potravu, zjistí, že mají na ostrově návštěvu. Uvaří si s kamarády polévku, nenasytěného papouška odvezou do nemocnice na operaci, a když se probere z narkózy, odplavou spolu s ním na ostrov Narcisů, kde najdou poklad. Do hry se zapojují děti, které si vyzkoušejí, jaké je to chytat do ruky imaginární předměty a vidět ve své představě bujnou vegetaci ostrova nebo širší moře. Srdečně zveme děti i jejich rodiče na dvě představení plná fantazie a dobrodružství.

Hra trvá asi 50 minut bez přestávky.

Ensemble Damian

Yta Innocens

opera

neděle 18. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

Po velkém úspěchu provedení barokní opery *Endymio*, které proběhlo 24. dubna 2004 v rámci festivalu *Další břehy*, se může opavské publikum setkat s dalším nevšedním provedením barokní opery *Yta Innocens*, kterou podle libreta z archivu kroměřížského zámku nastudoval soubor Ensemble Damian pod vedením Tomáše Hanzlíka (1972), který je zároveň uměleckým vedoucím souboru.

Úspěch opery *Endymio* u šlechtického publika i nevšední uznání papežského nuncia Paulucciho při repríze opery v prosinci 1727 podnítily piaristu Davida Kopeckého k dalšímu opernímu opusu zpracovávajícímu literární předlohu jezuita Petrus Ribadeinery. Málo frekventovaný příběh ze švédských dějin o dvorských intrikách s názvem *Yta Innocens* měl premiéru v den narozenin kardinála Schrattenbacha v kroměřížském zámeckém divadle 12. září 1728. Opera sklídila opět mohutný aplaus, ten byl však pro další Kopeckého práci vražedný. Italští dvorní hudebníci, kteří se cítili být ohroženi piaristickou konkurencí, vyvolali při zkouškách dalších oper několik konfliktů mezi piaristy a biskupským dvorem. I přes zdánlivé urovnání sporů byl Kopecký s rektorem celé kroměřížské piaristické koleje přeložen v listopadu 1730 na jiné působiště. Kopecký poté zřejmě od komponování světské hudby zcela upustil...

Tomáš Hanzlík

Obsazení:

Yta - Anna Jelínková (soprán), Henricus - Jan Mikušek (kontratenor), Virgildis - Markéta Večeřová (soprán), Menander - Radek Prügl (tenor), Ferildus - Pavel Maška (bas), Rurilla - Věra Šimůnová (alt), Umbra - Jana Synková (alt)

Damian orchestra: Pavel Krchňák - altový saxofon, Michal Mahdal - lesní roh, Tomáš Klásek - fagot, Lukáš Mik, Kateřina Šedá - housle, Michal Reich - violoncello, dirigent, klavír - Marek Čermák

Kostýmy: Vendula Johnová

Režie: Tomáš Hanzlík

1. scéna: **Argumentum** Yta, pocházející ze slavného hraběcího rodu, byla kvůli vzácnému věnu provdána v 18 letech za hraběte Henrika. Jeden z lovců našel v havraním hnězdě ukradený prsten. Když se s nálezem neopatrně chlubil ostatním dvořanům, rozlétl Henrika, který v něm poznal svůj dar a považoval ho za důkaz nevěry novomanželky. Lovce nechal uvláčet koněm a nevinnou Ytu sám svrhl z vrcholku hradu do propasti. Yta jako zázrakem pád přežila. Rozhodla se však žít sama v pustině.

2. scéna: Prostá pasačka koz Rurilla opěvuje klid přírody vzdálený zmatkům velkého světa.

3. scéna: Ve stejném lese nalézá mír v duši i Yta. Její píseň adoruje půvabná lesní údolí, která jí pomáhají zapomenout na způsobené bezpráví.

4. scéna: Hlas Yty přivábí Rurillu. Ta ještě nikdy v lese nespátřila tak nádherně oděnou dámu. Nákladné šaty a šperky jsou pro ni atributy štěstí. Yta daruje Rurille náhrdelník a vyzývá ji, aby jí od té chvíle považovala za sobě rovnou a stejně tak šťastnou.

5. scéna: Hraběte Henrika tíží svědomí, jeho mysl však ještě více zaměstnává, jak svůj zločin utajit. Sestra Yty Virgilda se snaží zjistit důvod jeho špatné nálady. Henrikus jí sdělí, že Yta je mrtvá, bolest mu však neumožňuje říci více. Virgilda nařiká nad ztrátou milované sestry jako opuštěná hrdlička.

6. scéna: Henrikův správce lesa Ferildus setkává na obchůzce Rurillu. S údivem hledí na nádherný šperk, který zdobí její hruď. Koketuje s Rurillou a snaží se zjistit více o náhrdelníku. Nabídne jí, že zprostředkuje výhodný prodej. Rurilla oslněná vidinou bohatství, které by jí umožnilo skončit s nuznou existencí pasačky, souhlasí. Děkuje nebi za dar, jenž se jí má stát osudem.

7. scéna: Henrikův příbuzný a důvěrný přítel Menander sní o krásné Virgildě. Snaží se ji rozveselit sentencí o tom, že každý život je konečný a živý člověk by měl hledat hlavně rozkoš. Virgilda však odmítá s tím, že nejprve je nutné najít vraha Yty a pak pomstít její smrt. Tuší, že Menander snad něco ví, a tak mu dá naději. Menandrova mysl je zaslepena touhou a za příslib Virgildiny náklonnosti Henrika prozradí. Virgilda je však posedlá jedinou myšlenkou - pomstou. Menander teprve po jejím odchodu pochopí, jakému nebezpečí se vystavil. Rozhodne se hrát na obě strany: nadbíhat dál Virgildě a zároveň bránit Henrika.

8. scéna: Ferildus se při hlášení o stavu Henrikova panství pochlubí hraběti s náhrdelníkem. Zděšený Henrikus v něm poznává šperk domněle mrtvé manželky. Když zjistí, odkud ho Ferildus má, zrodí se v jeho mysli další černý stín: za vraždu bude pykat Rurilla. Teprve když povzbuzený Henrikus odejde, Ferildus začíná tušit, do jaké hry se zapletl. Aby toho nebylo málo, setkává Virgildu, která chce zjistit další podrobnosti Henrikova hanebného činu. Ve snaze odvrátit hrozbu od svého pána, označí Ferildus za původce neštěstí Henrikova důvěrníka Menandra. Běsnící Virgilda chystá pomstu Henrikovi i Menandrovi.

9. scéna: Yta zpívá o křehkosti života: stačí jen krátký čas, aby vonná růže začala zapáchat.

10. scéna: Virgilda ví, že se nemůže postavit dvěma mužům, její lest je však prostá. Varuje Henrika před Menandrem, který chce při honu na divokou zvěř údajně zinscenovat tragickou nehodu a připravit Henrika o život. Po smrti Yty se Menander stal jeho dědicem.

11. scéna: Polnice zahájily hon na divokou šelmu. Všichni vzývají podsvětní demony, aby zahubili nepřítele. Kořistí se může stát každý, nikdo si před nikým není jistý. Tragédii zabrání až Yta, která s Rurillou vystoupí z lesního stínu. Užaslá Virgilda se radostně vítá se svou sestrou, Henrikus a Menander prosí za odpuštění. Yta našla v pustině pravé poslání života a všem odpouští, Virgildino srdce je však zatvrzelé, odmítá Menandra i smlouvu manželského svazku. Henrikus naléhá na Menandra, aby s ním zůstal alespoň on, šlehaná láska ho přece vedla ke zločinu, jako Menandra ke zradě.

12. scéna: Ciaccona Henrikus zůstává sám se svým svědomím.

Juraj Benčík (Slovensko)

Pantomimárium

představení pro střední školy

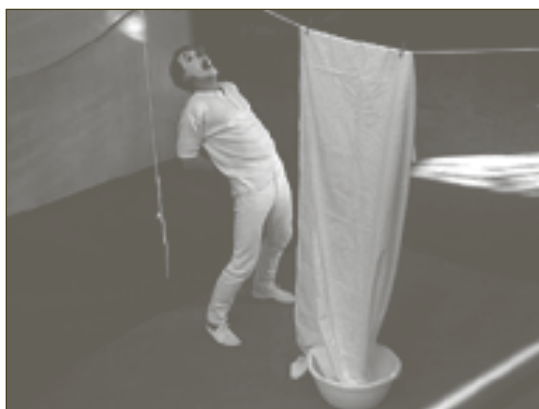
pondělí 19. září

10.00 hod.

Loutkové divadlo

Pantomima na večer i po ránu zdravá je

Na závěr svého pobytu v Opavě si mim Juraj Benčík připravil hodinu a půl trvající program s pantomimou a o pantomimě pro studenty středních škol. Žáci se v něm dozví, kdy a kde pantomima vznikla, jak se vyvíjela, jaké jsou její současné možnosti. Spolu s mimem si zahrají a vyzkoušejí své schopnosti dorozumívat se beze slov.

Pantomimy:

Smetiar a ruža, Masér a Pani Čistotná a pán Pažravý se střídají s mluveným slovem a s hrami: Ozvuč obraz - na pohyb vymyslet a vyrobit zvuk ve vzájemné souhře. Přechti z pohybů a zvuků slovní spojení - přídavné a podstatné jméno. Improvizuj na téma - vytáhni z klobouku slovo a po třech minutách přípravy zahrej.

Film a divadlo

Rosencrantz a Guildenstern jsou mrtvi

(Velká Británie, 1990, režie: Tom Stoppard)

filmové představení

pondělí 19. září

17.00 hod.

kino Elektra

Nikdy nepochopili, proč mají zemřít... Britská alegorie úzkosti, šaškovství a absurdity, natočená podle stejnojmenné divadelní hry, oceněná Zlatým lvem na MFF v Benátkách (1990). Hrají: G. Oldman, T. Roth, R. Dreyfuss, I. Glen, J. Rothová, I. Richardson a další. Scénář a režie: Tom Stoppard.

Shakespeareův Hamlet viděný očima jeho dvou přátel z dětství. Měli by jeho strýci-tatínkovi a tetince-matce pomoci odhalit příčiny divného chování prince, ten úkol je však nad jejich síly...

Tři a půl století byli Rosencrantz a Guildenstern jen okrajovými postavami ze slavného dramatu, dokud o nich v roce 1964 začínající dramatik Tom Stoppard nenapsal veršovanou jednoaktovku, kterou posléze roze-psal do podoby celovečerní divadelní hry. Její premiéra na festivalu v Edinburghu se stala událostí a Stoppardova hra se rozletěla do celého světa. Následovaly londýnský Old Vic Theatre, Broadway a řada dalších světových scén, cena za nejlepší divadelní hru roku i desetiletí, prohlášení Stopparda nejlepším dramatikem roku 1968... Do filmové podoby, která na MFF v Benátkách získala nejvyšší ocenění – Zlatého lva, převedl svou hru autor sám.

Natáčení mělo původně začít již v roce 1989 se zcela jiným obsazením (J. Rees a R. Lindsay v titulních rolích), pro nemoc S. Conneryho, který měl hrát Herce, však bylo odloženo a obsazení bylo posunuto do mladších věkových kategorií.

Tom Stoppard (3. 7. 1937)

Vlastním jménem Straussler, se narodil 3. července 1937 ve Zlíně. Roku 1939 rodina utekla před nacisty do Singapur a dále před invazí do Indie. Jeho otec Eugene při japonské invazi zemřel. Roku 1946 se jeho matka Martha znovu provdala, a to za úředníka britské armády Kennetha Stopparda, s nímž se přestěhovala i s dětmi do Bristolu. Tom Stoppard v 17 letech opustil střední školu a začal se věnovat novinářině ve Western Daily Press. Postupně se více zaměřoval hlavně na divadelní a filmovou kritiku. Od roku 1960 se věnoval psaní krátkých kritik na volné noze. V tomto období napsal svou první hru **A walk on the water** (1963), první však byla provedena až roku 1968. V letech 1962-1963 pracoval v Londýně jako divadelní kritik pro časopis SCENE, publikoval pod vlastním jménem i pod pseudonymem William Boot. Dále psal hry pro rádio a televizi. Největší úspěch zaznamenal na divadelních slavnostech v Edinburghu uvedením své hry **Rosencrantz a Guildenstern jsou mrtvi**, jež později slavila úspěch i v Londýně. Také přeložil několik her od Nestroye, Schnitzlera, Mrozka a Havla. Ve své tvorbě byl hodně ovlivněn polskými a českými autory absurdního dramatu. Kromě divadelních her se Stoppard věnoval psaní scénářů, např. k **Ríši slunce** (1987); za scénář k filmu **Brazil** (1985), na němž spolupracoval s Terryem Gilliamem, byli nominováni r.1985 na Oscara. Tuto vytouženou cenu získal za scénář k filmu **Zamilovaný Shakespeare** (1998).

mezinárodní pěvecký koncert - koncert pěveckých sborů

pondělí 19. září

18.00 hod.

Městský dům kultury P. Bezruč v Opavě

Pro festivalové publikum a příznivce sborového zpěvu připravila dramaturgie festivalu skutečnou lahůdku. Do Opavy zavítají dva portugalské pěvecké sbory, které vystoupí na společném koncertu s Pěveckým sdružením slezských učitelek (PSSU). Spolupráce a přátelství mezi pěveckými sbory byla navázána při úspěšném turné PSSU v Portugalsku v roce 2000. V roce 2001 hostila Opava portugalský pěvecký sbor Orfeão de Seia. V letošním roce navštíví naše město dva nové sbory, které diriguje dirigent David Abreu Lopes. PSSU vystoupí pod uměleckým vedením Petra Škarohlída, který koncert také doprovází na klavír a varhany. Na závěr koncertu vystoupí všechny sbory ve společném programu, pod vedením obou dirigentů.

Coral Polifónico da Cruz de Santa Maria da Feira

(Portugalsko)

Soubor byl založen 20. 3. 2003. Svou obsahovou různorodost zprostředkovává posluchačům na koncertech doma i v zahraničí. Každoročně, v prvním lednovém týdnu, pořádá novoroční koncert ANO NOVO.

Ačkoli působí poměrně krátkou dobu, koncertovali členové sboru již na pěti kontinentech. Sbor také spolupůinkuje u nedělních mší „Euracristia“ v televizním vysílání RTP.

Mediaevus Chorus

(Portugalsko)

Přibližně půl roku po založení instituce Coral Polifónico byl založen pěvecký sbor, který byl pojmenován Mediaevus Chorus. Hned po svém vzniku se začali členové věnovat studiu středověkých a renesančních skladeb. S citem doprovázejí středověké poutě, které se konávají po celé zemi i za jejími hranicemi. Jakmile vešlo jejich působení ve známost, divadelní skupina z Oliveira de Bairro jménem Vivarte je okamžitě požádala o spolupráci. Takto zazářili v červenci roku 2003, kdy na středověké pouti Viagem Mediaeval de Trancoso byli inaugurováni v pavilonu umění prvním ministrem Durao Barrosem. Od tohoto data mají členové sboru již za sebou více než 40 vystoupení na středověkých poutích doma i v zahraničí např. v Itálii – Final Ligure. Zpěv tohoto sboru bývá často zařazen i do programu relaxačních koncertů. Sbor také zahajoval koncert italského tenora Giovanni d'Amore a koncert sboru Polytechnického Institutu v Mexiku v září 2004.

David Abreu Lopes (dirigent)

Narozen ve Vizela, bakalář semináře v Braze. Od mládí projevoval cit pro hudbu, stal se dirigentem sborů v Seminárii filozofie a teologie, kde studoval. Po ukončení studia se více než dvě desetiletí věnoval především studiu liturgických zpěvů v různých částech země.

Je zakladatelem a prvním dirigentem sboru Orfeao de Vale de Cambra a do současnosti působil jako dirigent v různých sborech – Orfeao de Feira (14 let), Orfeao de Vila do Conde (4 roky), nyní řídí sbory Coro da Santa Casa da Misericórdia de S. Joao da Madeira, Orfeao do Coral Polifónico da Cruz, Mediaevus Chorus a sbor Exaltabo Dominum, který již po deset let doprovází televizní mši na RTP1.

Absolvoval kurs gregoriánského zpěvu, skladby a sbormistrovství.

Se sbory, ve kterých působil, vystupoval například v Lurdech (Francie), v Santiagu de Compostela, Ponferrada, Bilbao (Španělsko), Finale Ligure (Itálie) a v Mexiku se sborem Alpha Nova.

Pěvecké sdružení slezských učitelek Opava (PSSU)

Jeho umělecká a koncertní činnost patří neodmyslitelně již 47 let k českému hudebnímu životu. Plným právem tomuto ženskému pěveckému sboru náleží pevné přední místo mezi existujícími českými sborovými pěveckými tělesy.

PSSU ihned po svém založení (jaro 1958) velmi poctivou, svědomitou a obětavou uměleckou prací dirigentů (V. Kuzník, Vl. Rampula, Fr. Hába, P. Škarohlíd) a i všech bývalých i současných zpěvaček zahájilo neustálý umělecký vzestup a svým dosaženým uměním zprostředkovává krásu zpěvu dětem, mládeži a ostatnímu hudbymilovnému publiku doma i v zahraničí (Slovensko, Polsko, Německo, Holandsko, Portugalsko, Slovinsko).

Repertoár PSSU pokrývá téměř celé vývojové spektrum hudební vokální tvorby od středověku až po hudbu dvacátého století.

dirigent Petr Škarohlíd (20. 5. 1945)

V letošním roce oslavil Petr Škarohlíd, rodák z Lelekovic u Brna, významné životní jubileum. Prakticky odmalička je jeho osud spjat s hudbou. Po svém vyučení nástrojařem - univerzálním brusičem studoval a absolvoval veřejnými koncerty varhanní oddělení na Státní konzervatoři v Brně u profesora Josefa Černockého a profesora Josefa Pukla a dirigentské oddělení u profesora Josefa Brože a PhDr. Zbyňka Mrkose. Vysokoškolská studia na Janáčkově akademii múzických umění v Brně završil úspěšnými absolventskými koncerty: sbormistrovské oddělení ve třídě profesora Josefa Veselky a dirigentské oddělení ve třídě profesora Františka Jílka.

Jako varhaník, sbormistr a dirigent profesionálně spolupracoval s významnými pěveckými tělesy, mezi kterými byly mimo jiné Brněnský akademický sbor, akademický pěvecký sbor Moravan, dětský sbor Mladost v Brně, dětský sbor Červený květ v Opavě, operní sbor Slezského divadla v Opavě, Filharmonický sbor Janáčkovy filharmonie Ostrava, Pěvecký sbor při ostravské konzervatoři, Pěvecké sdružení slezských učitelek v Opavě, Slezský komorní sbor a další.

V letech 1982 – 1990 byl šéfem opery Slezského divadla v Opavě a v letech 1990 – 1998 byl šéfdirigentem operety Národního divadla moravskoslezského v Ostravě.

V současné době je dirigentem Komorního pěveckého sboru Slezské univerzity v Opavě a Pěveckého sdružení slezských učitelek v Opavě. Pedagogicky působí na Základní umělecké škole Václava Kálíka v Opavě, obor klavír a varhany.

Na varhany koncertoval a dirigoval například v Itálii, Rakousku, Německu, Francii, Finsku, USA, Polsku, Maďarsku, Rusku, Portugalsku a Slovinsku.

PROGRAM

Zdeněk Pololánik

Introduzione, Interludio, Postludio

Petr Škarohlíd - varhany

CORAL POLIFÓNICO DA CRUZ DE SANTA MARIA DA FEIRA

De Marzi

Signore delle cime

Villa Lobos

Balaio

Armando Cavalcanti

Vai boiadeiro

popular brasileira

Luar do sertão

Alberto Vicari

La vilanella

popular cordobesa

La tarara

Zeca Afonso

Meu lírio roxo

Zeca Afonso

Verdes são os prados

Lopes Graca

Acordai

M. Groba

O voso galo comadre

dirigent: David Abreu Lopes

PĚVECKÉ SDRUŽENÍ SLEZSKÝCH UČITELEK

Bedřich Smetana

Přiletěly vlaštovičky

Antonín Dvořák

Možnost

Leoš Janáček

Což ta naše bříza

Jan Dismas Zelenka

Aria „Huc coeli principes“

dell' opera religiosa „San Venceslao“

František Hába

Vítr a zvon

Bohuslav Martinů

Mariken z Nimègue

– závěr; z operního díla „Hry o Marii“

Mariken: Eva Štýbarová

Petr Škarohlíd – varhany, klavír

dirigent: Petr Škarohlíd

Přestávka

MEDIAEVUS CHORUS

Jakob Arcadeti	Margot labourez les vignes
anonym	Mon mary va à la taverna
anonym	A la villa voy
Juan Vasquez	En la fuente del rosel
Francisco Guerrero	Prado verde y florido
Juan de Anchieta	Noc amores
anonym	Ay linda amiga
anonym	Verbum caro factum est
anonym	Con que la lavaré ?
Juan del Encina	Si abrà en este baldrés
Thoinot Arbeau	Belle que tiens ma vie
anonym	Dindirin, dindirin
Juan del Encina	Mas vale trocar
Pierre Attaignant	Tourdion

dirigent: David Abreu Lopes

CORAL POLIFÓNICO DA CRUZ DE SANTA MARIA DA FEIRA

MEDIAEVUS CHORUS

PĚVECKÉ SDRUŽENÍ SLEZSKÝCH UČITELEK

Adam Václav Michna	„Loutna česká“
	Předmluva, Anjelské Přátelství
	- sólo: Eva Štýbarová
anonym 16. století	Venid a sospirar al verde prado
lidová píseň z Čech –	Vlaštovička lftá
upravil: Václav Trojan	
José Afonso, Paulo Brandão	Canção de Embalar

dirigenti: David Abreu Lopes,
Petr Škarohlíd

Černé divadlo Praha Jiřího Srnce

To nejlepší z Černého divadla/The Best of Light Theatre

divadelní představení

pondělí 19. září

20.00 hod.

Slezské divadlo

Černé divadlo Praha Jiřího Srnce - malé divadlo velkých zázraků (1961 – 2005)

Motto Černého divadla Praha Jiřího Srnce:

„Oslava lidské fantazie a snů v kontrastu s dnešním uspěchaným světem kolem nás, neboť fantazie je základ černého divadla.“

Černé divadlo Jiřího Srnce patří od svého vzniku mezi nejznámější reprezentanty českého divadelnictví ve světě.

Soubor byl založen v roce 1961 uprostřed vlny tehdy vznikající divadelní avantgardy a od samého počátku na sebe upozornil jako soubor pozoruhodných uměleckých kvalit, který svým rámcem dalece přesahuje většinu svých současníků. Princip, který dal zakladatel a umělecký ředitel souboru Jiří Srnce do vínku, se zakládá na tvůrčím využití jednoduchého triku, takzvaného „černého kabinetu“, v němž černě oblečení herci s rekvizitami nejsou z hlediska diváka vidět proti černému pozadí. Rekvizity, předměty nebo objekty se tím stávají schopné pohybu, a tedy i vlastního osobitého života. Jiřímu Srncovi a jeho divadlu ovšem efekt triku není účelem, ale prostředkem k dosažení scénické a mimické metafory, realizované hudebně organizovaným pohybem výtvarných objektů a herců.

Již v roce 1959 přišlo první vystoupení skupiny ve Vídni, na kterém si soubor získal mezinárodní reputaci. Skutečným debutem se však pro soubor stal divadelní festival v Edinburhu v roce 1961. Vystoupení před zcela vyprodanou festivalovou arénou bylo oceněno nadšenými ovacemi a definitivně otevřelo Černému divadlu Jiřího Srnce cestu na renomované divadelní scény celého světa. Následovala další a další vystoupení po Evropě, Americe, Austrálii, Africe i Asii. Do dnešního dne divadlo uskutečnilo na 280 zahraničních turné a má na kontě účast na 72 divadelních festivalech. Pod uměleckým vedením Jiřího Srnce soubor dosáhl několika ocenění diváků i kritiky, např. *Premio Teatral „Juana Sujo“* Caracas, *MAMBO pub* Barcelona, *Premio del Teatro El Espectador y la Critica* Madrid, *Premio – mejor conjunto Extranjero* Vina del Mar, *Premium World-Fest Certificate* Missouri.

V roce 2002 byl soubor zvolen jako reprezentant české kultury v rámci zasedání Summitu NATO v Praze.

Do dnešního dne představení Černého divadla vidělo více než 3 miliony diváků v 68 zemích světa.

V současnosti je soubor Černého divadla tvořen mladými dynamickými umělci – tanečnicemi, herci a mimy.

Duši divadla tvoří zájezdový soubor, který díky své mimořádné mobilitě vystupuje téměř nepřetržitě v zahraničí a za léta světoběžnictví si vydobyl výjimečnou pozici v rámci evropské i světové kultury. Od roku 1993 jej doplňuje pražský soubor, který při pravidelných reprízách vychovává mladé nadějné umělce k budoucí černodivadelní praxi.

Od roku 1999 Černé divadlo dosahuje v průměru 200 představení ročně.

Do dnešního dne soubor uvedl 20 původních černodivadelních inscenací. Poslední z nich *Peter Pan* (premiéra r. 2003) již byla s úspěchem uvedena v Mexiku, Řecku, Německu, Argentíně, Uruguay, Chile, Peru, Ecuadoru, Nicaragui, El Salvadoru, Brazílii; připravují se turné po Itálii, Španělsku a Francii.

V roce 2005 připravuje soubor dva nové projekty – v září dojde k obnovenému nastudování díla *Legenda Staré matky Prahy*, v prosinci uvede premiéru *Kuchyňské revue* (B. Martinů).

Opavským divákům se toto divadlo představí pořadem **To nejlepší z Černého divadla/ The best of Light Theatre.**

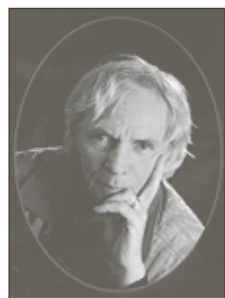

Soubor Černého divadla v inscenaci Peter Pan 2004

Jiří Srnec

Jiří Srnec se narodil 29. 8. 1931 v Žalově u Prahy.

Je zakladatelem a uměleckým ředitelem souboru. Vystudoval grafickou školu, Státní konzervatoř hudby a loutkářskou katedru Divadelní akademie. To vše vysvětluje jeho mnohostrannost při vytváření originálních divadelních představení, na nichž se podílí zásadním způsobem jako autor, režisér, skladatel, výtvarník a dříve i jako herec.

Pod jeho vedením získal soubor svou světovou proslulost. Právem můžeme konstatovat, že Černé divadlo je divadlem Jiřího Srnce. Třebaže působení a mimická sdělnost práce souboru je výrazně univerzální, pramen její účinnosti neshledáváme jen v atraktivnosti technických postupů, ale především v českosti interpretace dramatické látky, jejímž je Jiří Srnec nositelem. Hlavními herci Černého divadla jsou ti neviditelní, černě oblečení, kteří dokáží svým uměním odhalovat skrytá tajemství věcí a kouzelný svět jejich proměn.

Jiří Srnec je držitelem několika prestižních mezinárodních ocenění diváků i kritiky.

Je autorem 20 původních černodivadelních inscenací, na některých dalších se autorsky podílel. Např. inscenace *Laterny Magiky „Kouzelný cirkus“* pod jeho režii již dosáhla neuvěřitelných 5 500 repríz.

Film a divadlo

Haprdáns

– pocta Ivanu Vyskočilovi

úterý 20. září

18.00 hod.

Dům umění

Ivan Vyskočil

- Haprdáns neboli Hamlet princ dánský ve zkratce, zkrátka méně známá verze známého příběhu, kdy tragédie přijde zkrátka...

Shakespeareův Hamlet je největší a nejznámější tragédie, jaká kdy byla napsána. Jeho genialita nespočívá v tom, co a jak v něm napsáno je, ale především v tom, co v něm napsáno přímo není, co zůstává jen naznačeno, napovězeno. A právě tato „nedokonalost“ umožňuje vždy znovu současný výklad a pohled. Aby Hamlet promluvil k současnému diváku současnou řečí, je třeba k němu přistoupit bez navyklých apriorismů a vžitých uměleckých předsudků, prostě jako k živému problému a otevřené možnosti. Aby tento starý příběh mluvil k dnešnímu diváku nově a překvapivě, musíme ho hrát tak, aby to nebyl ten starý, známý příběh. Přistupme k Hamletovi jako k našemu současníkovi!

Představení Haprdáns se hrálo v letech 1980 – 1988 asi 240krát na mnoha místech, jevištních divadel i pódíích klubů v ČSSR. Představení natočil pro Českou televizi režisér Jiří Věřčák na jevišti divadla Minor roku 1988.

Ivan Vyskočil je jednou z nejvýraznějších osobností české kultury druhé poloviny dvacátého století.

Narodil se 27. 4. 1929 v Praze. Vystudoval herectví na DAMU (1952) a také psychologii, pedagogiku a filozofii se specializací nápravná a kriminální psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1957). Působil jako externí vychovatel v psychiatrických a nápravných ústavech, v letech 1957-1959 učil psychologii a pedagogiku na AMU.

Na přelomu padesátých a šedesátých let byl uměleckým vedoucím činoherního souboru Divadla Na Zábřadlích (zde ve spolupráci s Jiřím Suchým byla napsána a uveden např. hra Kdyby tisíc klarinetů – 1958 a o rok později Faust, Markéta, služka a já). Poté byl uměleckým vedoucím literární části pražské Reduty, kde vzniklo jeho Nedivadlo. Zde byly uvedeny zejména pořady, na nichž se spolupodílel s Pavlem Boškem: Jen tak, Nehraje se, Kurs, Na staré motivy a dále Vyskočilovy hry Křtiny v Hřbách aneb Blbá hra, Haprdáns, Malý Alenáš, Cesta do Úbic a další. Posléze zakotvil v Malostranské besedě, kde vystupoval s Přemyslem Rutem a dalšími. Od roku 1990 je pedagogem na pražské AMU. Kromě divadelních aktivit, spjatých s tvorbou dramatických, v čase se proměňujících textů, je znám i jako autor duchaplných a hravých próz (knižně např. Vždyť přece lézat je snadné (1963), Kostí (1965), Malé hry (1967), Ivan Vyskočil a jiné povídky (1971), Malý Alenáš (1990).

Nedivadlo je kontinuálním pokusem o otevřené divadlo na základě dramatické hry, o divadlo jakožto dílo ve zrodu, o autorskou účast a výzvu k souhře. Je to divadlo programově chudé. Vědomě se zříká nákladných

divadelních obvyklostí, neboť věří v sílu a v podstatnost myšlenky, představy, setkání, jazyka, fantazie, dramatické hry. Proto může za účasti dvou, tří hráčů vznikat, odehrávat se kdekoliv, kde může dojít k setkání s obecenstvem.

Jelikož staví na představě a představivosti, není výpravné, nepotřebuje jevištní techniku, vnější výpravu. Ale organicky, z povahy věcí samé je vyprávějí, jak se říká narativní, ba leckdy epické. Proto u svého obcenstva předpokládá smysl pro vyprávění, pro dění řeči a jazyka a pochopitelně smysl pro humor, pro nesmysl (pro smysl nesmyslu) jakožto smysl pro hru vůbec.

Tím chceme říci, že Nedivadlo nabízí nejen jednotlivé tituly (příběhy, inscenace, hry), ale že nabízí a otevírá zejména dramatickou hru – tedy i to, čemu se říká – improvizace – v nich a s nimi. Tato společná dramatická hra je tou nejpodstatnější nabídkou a výzvou Nedivadla. Především pro ty, kdo mluví a rozumějí česky.

Tím chceme říci i to, že žádný z nabízených titulů není reprízou, jak už to tak v divadle bývá, nýbrž že vždycky je – byť po kdovíkolikáté! – dílem ve zrodu, neopakovatelnou hrou. To zaručuje principálská účast.

Tím chrníme říci hlavně to, aby tohle skutečně hrálo dohromady, tak to potřebuje srozuměné, souhrající obecenstvo. Proto takhle píšeme a obracíme se taky na vás s nabídkou a přizváním k účasti. Pro leckoho taková mentální souhra může být nezvyklá, náročná. Ale dojde-li k ní, dojde k nemalému požitku i užitku, neboť dojde k probuzení, k zážitku vlastní tvořivosti. Té tolik všeobecně proklamované a stále tak málo známé uvědomované tvořivosti. Zejména v tom je od samotného počátku – a stále vědoměji – umělecká a společenská angažovanost Nedivadla.

Ivan Vyskočil

Divadlo Rokoko (Praha)

Don Juan podle Moliéra

drama

<i>středa 21. září</i>	<i>20.00 hod.</i>	<i>Loutkové divadlo</i>
<i>čtvrtek 22. září</i>	<i>9.00 hod.</i>	<i>Loutkové divadlo</i>

Réžie: Tomáš Svoboda

Don Juan – záletník. Don Juan – ženich. Don Juan – polygamista. Don Juan – rouhač. Don Juan – šlechtic. Don Juan – vrah. Don Juan – zachránce života. Don Juan – rocková hvězda. Nikdy nevíte, kdo před vámi stojí.

Věčný příběh vzestupu a pádu Dona Juana v novém podání Divadla Rokoko.

Jako Don Juan se představí Bohumil Klepl, Sganarela hraje Tomáš Matonoha. V dalších rolích uvidíte Hanu Vagnerovou, Petra Lněničku, Kryštofa Hádka, Václava Mareše, Danu Batulkovou, Alenu Štréblovou, Jelenu Juklovou, Hynka Chmelaře, Jana Bidlase, Marka Matějku, Janu Strykovou, Tomáše Petříka a Jakuba Pracháře nebo Jana Bártu.

Don Juan je uváděn v novém pojetí, které vyjadřuje jiný pohled na toto téma. I když nejde o konvenční klasické zpracování, věříme, že zaujme i náročné opavské publikum. Čtvrteční představení je určeno pro studenty středních škol.

Délka představení: 1 hodina 30 minut

Film a divadlo

Posedlost divadlem

(SRN, 2003, režie: Andres Veiel)

filmová projekce

čtvrtek 22. září

17.30 hod.

kino Elektra

Dokument sleduje osudy čtyř herců během jejich výuky na renomované divadelní škole Ernsta Busche v Berlíně. Mají velice odlišné životní osudy, odlišují se i svojí mentalitou, chováním ve společnosti, ale i nadšením pro divadlo. Úspěšně ukončí studium a dozvídáme se i o jejich prvních zkušenostech v oboru.

Čtyři herci: Constanze, žijící v krásném starém domě, vypráví svým rodičům o své vášni; Karina sem tam hraje před svými rodiči v rodinném kadeřnickém saloně; Stephanie – velká blondýna – je zapálená pro divadlo, její nadšení nemohou zmenšit ani skeptické poznámky matky; Prodrimos předvádí, zrovna tak pochybovačným rodičům, dramatickou scénku s pistolí. I pro něj znamená divadlo vše.

Všichni čtyři se ucházejí o studium na uznávané divadelní škole Ernsta Busche v Berlíně. Stephanie se nezdaří přijímací zkouška. Sledujeme tvrdou výuku v Berlíně, ale i další hledání a castingy Stephanie. Nakonec se znovu přihlásí na školu, a tentokrát je úspěšná. Všichni protagonisté se během studia rozvíjejí. Pouze Prodrimos chce jít svou cestou, akceptuje jen s velkým sebezapřením kritiku profesorů a ročník neukončí. Ale nakonec se všichni dostanou až k závěrečné zkoušce, kterou úspěšně složí a prezentují se před intendanty divadel německy mluvících zemí, kteří přicestovali do Berlína, aby si vybrali mladé herce do svých souborů. Všem se podaří najít první místo, jen Prodrimos odmítá nabídku a vydává se do New Yorku. Časem se vrací do Německa a čeká na svoji životní roli.

Známý dokumentarista Veiel, jenž roku 1995 na sebe upoutal pozornost filmem *Ti, co přežijí* o třech bývalých spolužácích, kteří si vzali život. V roce 2000 zaujal filmem *Black Box BRD* o vraždě mluvčího představenstva Deutsche Bank a dramatické smrti teroristy při jeho zatčení.

Dokument *Posedlost divadlem* předkládá filmovému divákovi dlouhodobou studii, v níž po sedm let pozoroval čtyři herce. Měl štěstí, že si mezi všemi studenty vybral čtyři, jež byli až do konce úspěšní. Dva z nich, Prodrimos a Stephanie, byli ti nejproblematičtější, ale tím pádem i nejzajímavější. Tak dlouhý projekt se neobešel bez problémů. Přirozeně nebylo jednoduché všechny protagonisty po celá dlouhá léta nepřetržitě sledovat, bylo období, kdy natáčení stagnovalo. Také vyučující na herecké akademii víceméně blokovali práci na jeho dokumentu. Režisér samozřejmě pouze nezaznamenával realitu, nýbrž také inscenoval. Co vlastně režiséra na filmu tak zaujalo a potažmo i nás, je jeho starostlivý dokumentární pohled na reálné postavy mladých herců a jejich vývoj při studiu, jejich vítězství i prohry. Sám režisér v jednom rozhovoru zdůraznil, že je pro něj velmi napínavé sledovat veliké vývojové skoky. Pozoruje lidi, kteří se rozhodli pro tento mýty nabitý obor, a sleduje, jak se opotřebovávají, jak se staví proti zjetým strukturám, co zůstane z jejich snů a především, jak je formuje instituce školy. A tak je to pro nás diváky nejzvušnější: vidět, jak se studenti vyrovnávají se svými vlastními pochybami.

Dlouhodobé pozorování čtyř odlišných charakterů se vyplatilo. Dokument není nudná sociální studie, žádné citlivé rozebírání duší. Veiel investoval hodně času a snahy do výběru hlavních postav, které i navzdory okolím v projektu prosazoval. Je zřejmé, že se v průběhu natáčení změnil i postoj čtyř studentů k Veielovi. Ale režisér a jeho čtyři herci vše přestáli. Člověk nemá dojem, že se film snaží přikrášlit skutečnost nebo že ji uměle dramatizuje. Mladí lidé jsou svými protikladným reakcemi důvěryhodní. Proto je tento dokument tak živý, jako je běžná filmová fikce a získal plným právem cenu publika za nejlepší dokumentární film na Berlinale 2004.

Délka projekce: 108 min.

Připraveno ve spolupráci
s Goethe-Institutem v Praze

Film a divadlo

Zrozena k herectví – Isabelle Huppert

(Francie, 2001, režie: Serge Toubiana)

filmová projekce

pátek 23. září

18.00 hod.

Dům umění

Portrét charismatické francouzské filmové herečky aneb cesta k filmovým a divadelním rolím.

Rodilá Pařížanka je ročník 1955. Její otec je majitelem továrny na výrobu trezorů a matka je učitelka angličtiny. Vyrůstala se svými čtyřmi sourozenci ve Ville d'Avray. Po maturitě na lyceu v Saint-Cloud studovala ruštinu a orientální jazyky na Faculté de Clichy a krátký čas působila jako učitelka ruštiny. Po studiu na herecké konzervatoři ve Versailles nastoupila do divadla Roberta Hosseina. Od začátku své herecké dráhy patřila k nejtalentovanějším a nejobsazovanějším filmovým herečkám. Její křehkost a uzavřenost nezapomenutelně vystihl švýcarský režisér Claude Goretta ve filmu *Krajčářka* (1977). V mnoha

pozoruhodných filmech přesvědčivě ztvárnila postavy zdánlivě lhostejných, lehko zranitelných žen. Mnohokrát byla vyznamenána za své znamenité herecké výkony, s nimiž osciluje mezi dívčí neviností a ženskou rafinovaností. Zdánlivou netečnost, snadnou zranitelnost a trvalý neklid promítá Isabelle Huppert téměř do všech svých postav, ať už se jedná o hrdinky z minulosti, nebo současnosti: slavná kurtizána Alphonsine Plessisová ve filmové přepisu Dumasova románu *Dáma s kaméliemi* (režie M. Bolognini); anglická spisovatelka Anne Brontëová v životopisném portrétu *Sestry Brontëovy* (režie A. Téchiné); znuděná dívka z lepší rodiny Nelly, hledající únik z měšťáckého soužití ve vztahu s mladíkem z podsvětí (Gérard Depardieu), v milostném dramatu *Loulou* (režie M. Pialat); protřelá chovatelka pstruhů Frédérique ve filmové adaptaci románu Rogera Vaillanda *Pstruh* (režie J. Losey).

Působivou kreací, za níž obdržela cenu na MFF v Cannes 1978, předvedla v úloze údajně vražedkyně, o jejímž osudu vypovídá drama podle skutečného soudního případu z třicátých let *Violette Nozièreová* (režie C. Chabrol). Cenu za nejlepší ženský herecký výkon na MFF v Cannes 2001 jí vynesla titulní postava staropanenské profesorky vídeňské konzervatoře Eriky Kohutové, která hledá únik před zmarněným životem v trýznivých sexuálních perverzích, v dramatu podle románu Elfriede Jelinekové *Pianistka* (režie M. Haneke). V roce 1988 se Isabelle Huppert vrátila opět k divadlu; na jevišti pařížského divadla Édouard VII. hrála Natalii Petrovnu v psychologickém dramatu I. S. Turgeněva *Měsíc na vsi*.

Filmografie: *Pan Dupont* (1975), *Dáma s kaméliemi* (1980), *Hluboké vody* (1981), *Kaktus* (1986), *Běsi* (1988), *Paní Bovaryová* (1991), *Pianistka* (2001), *8 žen* (2002),...

Médea

filmová projekce

Pier Paolo Pasolini (1922 - 1975)

Osobitý italský režisér, který se považoval více za spisovatele (autor mnoha námětů a scénářů k filmům jiných režisérů), ale ve své vlastní tvorbě se stal originální individualitou autorského filmu. Jeho značně levicový intelektuální pohled na soudobou společnost, který promítal do svých filmů, je sice pro mnohé sporný, ale na druhé straně patří mezi ty nejupřímnější výpovědi, jaké se ve filmu objevily. Ať už se jedná o první film *Accattone*, následný *Mamma Roma* a další díla, jsou jeho sympatie spíše na straně jeho plebejských hrdinů. Zcela mimořádným a v dějinách světového filmu ojedinělým pak je Pasoliniho *Evangelium svatého Matouše*, doposud pravděpodobně nejlepší snímek s novozákonní tematikou. Festivalovému publiku bude promítnuto Pasoliniho filmové zpracování klasického antického dramatu *Médea*.

Film *Médea* klade proti sobě starobylý prostý a chudý rolnický svět Médeiny Kolchidy (nahrazované exteriéry v Turecku a Sýrii) s vegetativními mýty a rituály lidských obětí a pragmatický, racionální svět bohatého antického Kreontova a Iasonova Korintu (jímž se pro film stala renesanční Pisa). Médea byla Iasonem zapuzena a vypovězena za brány města, aby se jí zbavil poté, co mu pomohla ukrást zlaté rouno, a uvolnil se tak pro vytožený sňatek s Kreontovou dcerou Glauké, jenž mu zajistí trůn. Médea proti tomuto chladnému pragmatismu protestuje v duchu své kultury - rituální vraždou Iasonových dětí a zapálením paláce, z něhož na Iasona ještě volá: „Teď konečně není už nic více možné.“ Pasoliniho archetypální přístup ke kultuře je zřejmý z výroků Kentaura (postavy slučující otce a matku) k mladému a později dospělému Iasonovi: „Uvidíš kraj, jehož život je mnohem realističtější, protože co je mytické, je realistické a pouze to, co je realistické, je mytické... Všechno bylo kdysi jednoduché, ale od té doby, co se příroda odpřírodnila a zemřel Pan, je vše složitě... Vše je svaté, svaté... Není nic přirozeného v přírodě. Když se ti příroda zdá přirozená, je všemu konec. Začíná něco jiného... Co je svaté, přetrvává ve své nové, desakralizované formě.“ Staré je ničeno novým, profanováno, odsouzeno k přežívání v degradované podobě. Proti této degradaci Médea protestuje a Pasolini se ztotožňuje s Kentauřem i s Médeou, se skeptickým pozorováním i s protestem. Celý film se opět odehrává za minimálního užití dialogů, převážně v mírných nadhledech bez horizontů přičleňujících lidí k zemi, zbarvené do okrových valérů, opět s fantastickou, ale stylově působivou eklektikou kostýmů, pokrývek hlavy, masek apod. Scény Médeina výstupu po schodech kolchidského chrámu a po schodech z paláce do Korintu; jakož i kompozice figur, jejich pohybů a gest navozují otázky kinésiky a proxemiky, detaily tváří a věcí jsou zástupnými znaky krutých psychických procesů a vražedných činů. Obě kultury jsou symbolicky odděleny druhem a barvou oděvů i stylem hudby; prolínání vize a reality. Ve scéně s „ohnivým rouchem“ zastupuje prolínání rovin předtuch, legendy a reality. Zobrazení Médey jako postarší ženy přitahované nevinnou a současně tragickou krásou Iasonova těla, které v ní vzbuzuje lásku, je očividnou projekcí Pasoliniho vztahu k mužskému tělu i vztahu k představitelce hlavní role - operní pěvkyni Marii Callasové.

Alena Zupková, Petr Hanousek

Křehká dramata

vernisáž

sobota 24. září

17.00 hod.

vinotéka (Dolní náměstí)

Úzké propojení hudebního a výtvarného nadání u člověka nebývá až tak obvyklé. Pokud se však vyskytne, jedná se o lidi nadobytě vnímavé, tvořivé, prožívající bohatý život v několika rovinách. A pokud se obě umělecké složky osobnosti doplňují a snoubí s velkým pracovním nasazením, obohacují tito lidé nás ostatní o nové prožitky, nové vjemy, nová setkávání. Takové dvě osobnosti se sešly na ZUŠ Háj ve Slezsku. Svou hudební a výtvarnou tvorbou i výrazným pedagogickým nadáním ovlivňují život školy, život regionu, život města, ve kterém žijí se svými rodinami – Opavcy, a dobré jméno našeho uměleckého školství šíří stále častěji i za hranicemi země.

Alena Zupková – opavská rodačka, vystudovaná výtvarnice, uspořádala v krátkém čase svého působení v ZUŠ (od roku 1999) několik samostatných i kolektivních výstav, stala se vyhledávanou lektorkou pro učitele výtvarné výchovy, každoročně připravuje žáky k dalšímu studiu na středních uměleckých školách. Je však také sbormistryní hájeckého dětského sboru Canzonetta, se kterým úspěšně vystupovala na mnoha koncertech a festivalech. Zúročuje tak své dlouholeté zkušenosti z dirigování sboru Vánok na Slovensku i bohatou rodinnou tradici. Není proto divu, že ji můžeme vidat spolu se sestrou Ivanou Kleinovou a členy sboru Domino v řadě zemí Evropy (instaluje tam zároveň výtvarná dílka svých žáků).

Petr Hanousek – klavírista, hudební publicista, organizátor mnoha významných soutěží (mladých skladatelů, ostravské klavírní Pro Bohemia či Beethovenova Hradce), duše mnoha nezapomenutelných hudebních setkání a člověk s širokým literárním a filozofickým záběrem, se v posledním období vrací k výtvarné tvorbě. Jako hudební pedagog připravuje žáky k další cestě hudebními chodníčky, často zasedá v porotách národních i mezinárodních interpretačních soutěží (zároveň sleduje hudební kroky svých dětí a manželky Nadi), jako výtvarný autodidakt pak příležitostně vystavuje odrazy své hledající duše. Naposledy tomu tak bylo společně s Alenou Zupkovou v magickém prostoru pivovarských sklepů v Hradci nad Moravicí.

Hana Malá

Janáčkova filharmonie Ostrava

Třikrát Romeo a Julie

koncert

sobota 24. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

At již je autorem jednoho z nejčastěji uváděných jevištních textů o tragické lásce Shakespeare, Bacon, či dokonce tajuplná žena (existují i takové bláznivé teorie), bude nás pravděpodobně dojmát i v příštích staletích. Neboť věříme, že bude stále dost šťastlivců, kteří poznají, co s naším tělem a duší činí láska a stav zamilovanosti. Je však mezi námi hodně i těch, jejichž srdce zkamenělo. Možná, že to je jedním z důvodů, proč příběh o touze mladičkových veronských milenců stále láká k jevištnímu a filmovému zpracování, proč se režiséři snaží, abychom se stěží ubránili slzám. Nepopíratelný vliv na působivost filmu má zajiště hudba (vzpomeňme na Zeffirelliho filmovou báseň s hudbou Nino Roty nebo minimalismem inspirovanou hudbu Stephena Warbecka z filmu Zamilovaný Shakespeare). Hudební skladatele pochopitelně příběh lákal i k vytvoření samostatných opusů. Je jich tolik, že kdybychom chtěli v jednom bloku představit všechny, byl by z toho přinejmenším týdenní festival. Zmínku si proto na tomto místě zaslouží i ta díla, která se do dnešního večera pro svou rozměrnost prostě nevešla. Snad si je poslechneme někdy příště.

Po úspěchu Fantastické symfonie se **Hector Berlioz** již nikdy nehodlal vzdát hledání vazeb mezi „absolutní“ hudební formou a literárním „programem“. Z dnešního pohledu již tak úspěšný nikdy nebyl, ale jeho „dramatickou symfonií se sbory, sólovými zpěvy a prologem v choralní recitaci“ z roku 1839 s názvem Romeo a Julie bychom si vychutnali i dnes.

Příběh nešťastné lásky lákal odedávna hlavně k opernímu zpracování. Velká lyrická opera Roméo et Juliette **Charlese Gounoda**, která měla premiéru v Paříži roku 1867, se dožila dlouhého jevištního života, a svou oslnivou melodičností zastínila dokonce dílo **Vincenza Belliniho** (Montecchi e Capuletti), které bylo poprvé uvedeno v Benátkách roku 1830. V roce 1922 se v Římě dočkala provedení opera pokračovatele veristických tendencí **Riccarda Zandonaiho** a v Drážďanském operním domě mělo během válečných let (1940) premiéru dílo švýcarského skladatele a dirigenta **Heinricha Sutermeistera**. Své místo má však nesmrtelný příběh i na české operní scéně. Na námět Otčenáškovy novely Romeo, Julie a tma zkomponoval stejnojmenné dílo **Jan F. Fischer**. Během roku 1962 byla opera uvedena v Brně i v Praze.

Pro dnešní večer jsme vybrali tři skutečné „hity“, skladby, které si stabilně udržují přízeň posluchačů na celém světě. Poslechneme si je v provedení Janáčkovy filharmonie Ostrava, která již počtvrté nastudovala program speciálně pro náš festival. A potřetí bude hostujícím dirigentem ostravský rodák **Petr Chromčík**. Asi není třeba posluchačům jednotlivá díla přibližovat, věříme, že je všichni znají. Proto se omezíme jen na telegraficky stručné profily.

„Fantazijní ouvertura“ Romeo i Džulietta **Petra Iljiče Čajkovského** (1840 - 1893) se řadí k jeho posluchačsky nejděčnějším dílům. Přesto není tajemstvím, že partitura vznikala celé desetiletí s velkými obtížemi a existuje dokonce ve třech verzích. Nejhranější je až ta třetí z roku 1880.

První velký balet, který **Sergej Prokofjev** (1891 - 1953) napsal po svém návratu do Sovětského svazu, měl premiéru 30. 12. 1938 v Brně. Mimořádně působivá hudba (a přesto nebo možná právě proto kritizovaná Stalinem) je dodnes velmi často hrávána samostatně ve formě suity jak v klavírní, tak orchestrální verzi.

Pravděpodobně díky stejnojmennému filmu se muzikál West Side Story stal nejpopulárnějším dílem **Leonarda Bernsteina** (1918 - 1990). Tragický příběh Romea a Julie byl libretistou A. Laurentsem přenesen do New Yorku kolem roku 1950 a zde se také 26. 9. 1957 konala úspěšná premiéra. Jednotlivá hudební čísla (America, Maria) se dočkala řady více či méně šťastných úprav, ale k instrumentaci se vracel i sám autor.

Hezký hudební zážitek a mnoho lásky vám všem přeje Petr Hanousek.

Divadlo loutek Ostrava

Čtyři pohádky s vlky za vrátky

loutkové divadlo pro děti

neděle 25. září

10.00 a 16.00 hod.

Loutkové divadlo

Čtyři pohádky s vlky za vrátky

Hra Čtyři pohádky s vlky za vrátky rozhodně stojí za vidění. Ostravské divadlo loutek připravilo pro nejmladší festivalové publikum tři klasické pohádky a jednu japonskou, které spojuje ústřední postava vlka. Tak jako české pohádky začínají slovy „Bylo nebylo...“, tak japonské pohádky uvozují slova „Mukaši, mukaši“ ...

Pohádkové náměty zpracoval pro divadlo japonský výtvarník a loutkář Noriyuki Sawa. Ten se také ujal výtvarné realizace inscenace, v níž bude užito i stylizovaných prvků klasického japonského divadla. Hra je velmi výpravná, projevil se zde výtvarný rukopis tohoto japonského loutkoherce a režiséra, který ostravskou inscenaci režíroval.

Noriyuki Sawa, mistr tradičního loutkového divadla, žije a převážně tvoří v Praze. V České republice se mu líbí, zejména dlouhá loutková tradice i skutečnost, že loutková představení se nevěnují pouze malým dětem, ale i dospělým divákům. Kromě tradičních loutek Sawa do představení zapojuje živé herce, tanec a hudbu.

Noriyuki Sawa pracuje od roku 1999 v Evropě, jeho pobyt podporuje japonské ministerstvo kultury a japonská vláda - the Japan Foundation and the Cultural Ministry of the Japanese Government. Je pedagogem pražské DAMU.

Divadlo Sklep

Besídka 2005

divadelní představení

neděle 25. září

17.00 hod.

kino Mír

Divadlo Sklep vzniklo na počátku sedmdesátých let z původně studentského spolku kamarádů z Dobešky (městská část Prahy 4) a přilehlého Braníku, kteří se scházeli v suterénu rodinné vily babičky Davida Vávry. Zde se za účasti Milana Šteindlera, Tomáše Vorla, Jiřího Burdy, Františka Váší, Marcely Navrátilové a Tomáše Hanáka hrály improvizace na vlastní témata, která byla často inspirována diváckými zážitky například z Divadla Jára Cimrmana.

Již ke konci sedmdesátých let soubor vystupoval veřejně a během několika málo let se začal profilovat jako sdružení kamarádů a studentů DAMU, FAMU, ČVUT a UMPRUM.

Během více než třicetileté působnosti prošla souborem celá řada dnes již známých jmen, která již s tímto souborem nejsou spojována. Začínali zde např. Eva Holubová, Ivana Chýlková, Martin Dejdar, Lukáš Vaculík a mnoho dalších.

Od roku 2000 má divadlo Sklep svou stálou scénu v kulturním domě Dobeška v Praze 4 Braníku. Herce divadla Sklep mohou diváci znát např. z filmů Kouř, Pražská 5, Don Gio, Kopytem sem kopytem tam, Mazaný Filip a v neposlední řadě z filmu Skřítek Tomáše Vorla.

Pokud jste příznivci tohoto jedinečného divadla a jejich humoru, přijďte se pobavit na Besídku 2005. Gejzír skečů, písní, básní, tanců a gagů a těch nejlepších scének v podání protagonistů divadla Sklep přispěje k báječnému podvečeru zářijové neděle.

Účinkují: David Vávra, Tomáš Hanák, Jiří Fero Burda, Robert Nebřenský, Lenka Andelová, Jana Hanáková, Tereza Kučerová, Marta Marinová, Hana Navarová, Hana Pařková, Bára Trojanová, Lenka Vychodilová, Roman Fojtíček, David Noll, Jiří Podzimek a Vladimír Výtiska.

Divadlo Aréna (Slovensko)

Koza alebo Kto je Sylvia?

drama

neděle 25. září

20.00 hod.

Slezské divadlo

Hlavní hrdina hry je na první pohled ztělesněním úspěchu. Je známý a bohatý newyorský architekt, který právě obdržel cenu, získal lukrativní kontrakt, oslavuje padesátku. Zároveň se musí přiznat svojí věrné a milující ženě a sedmnáctiletému synovi, který je homosexuál, že prožívá milostnou aféru. Manželka pláče, syn je zoufalý. Otec totiž miluje živou kozu, kterou pojmenoval Sylvie. Když nepomáhají ani psychologická sezení, rodina se rozhodne situaci řešit. **Koza alebo Kto je Sylvia?** není hrou o sodomii, ale o věcech, které se vymykají z civilizačních mantinelů, na které jsme si zvykli.

Režie: Martin Čičvák

Účinkují: Juraj Kukura, Milka Vášáryová, Milan Markovič/Peter Šimun, Alexander Bárta

Dramaturgie: Martin Kubran

Scéna a kostýmy: Marija Havran

Překlad: Alexandra Ruppeltdová

Film a divadlo

Faust - německá lidová sága

(Německo, 1926, režie: Friedrich Wilhelm Murnau, č/b)

filmová projekce

pondělí 26. září

17.30 hod.

kino Elektra

Murnauův „Faust“ se dělí zřetelně na dvě části: první se drží lidové ságy a ukazuje, jak nejprve Faust uzavírá pakt s Mephistem, aby tak vymítal mor z města, pak se ale náhle dostává v područí díbla – oblouzen leskem věčného mládí – a vede výstřední život. Dábel, jenž uzavřel pakt s archandělem, který bude moci vládnout zemi, pokud se mu podaří odvést Fausta od jeho úsilí, táhne s učencem z jednoho dobrodružství do druhého a létá spolu s ním na kouzelném pláště po světě.

Ve druhé části filmu, který se drží předlohy dramatu J. W. von Goethe, se dostává stále více do středu pozornosti tragédie Markétky. Faust svede dívku a zabije jejího bratra Valentina v souboji. Matka se žalem utrápí a opuštěná dívka propadá šílenství. Svě právě narozené dítě uloží do sněhové závěje, jež považuje za kolébku. Markétku najdou spolu se zmrzlým dítětem a rázem je naržknuta z vraždy svého dítěte a odsouzena k smrti na hranici. Tu se probudí ve Faustovi svědomí: nedbaje ztráty věčného mládí vřít se k Markétce na popraviště. Spojen s ní stoupá k hranici. Oba vcházejí očištěni od hříchů k Bohu. Mephisto svou hru prohrál.

Když Friedrich Wilhelm Murnau v roce 1926 svého „Fausta“ dokončoval, byl na vrcholu své kariéry. Murnauovými filmy stejně jako Ernsta Lubitsche,

Fritze Langa a G. W. Pabsta dosáhl německý němý film úroveň, jež s technickými prostředky, které byly tenkrát k dispozici, mohla být sotva překonána. U Fausta mohl Murnau všechny tyto vymoženosti zhodnotit a spojit v „bezešvou“ jednotu. S pomocí neuvěřitelných kontrastů světla a tmy a ohromujících trikových efektů se mu podařilo znázornit fantastično reálně a realitu fantaskně. Ostatně výpověď celého filmu je naměřena na metafyzicko-alegorickou diskrepanci mezi světlem a tmou, mezi chutí k životu a pravou láskou.

Nápadná je intenzivní stylizace obrazů, jež i dnes působí významným dojmem. Film je situován do období končícího středověku, jehož mystická atmosféra je znázorňována kontrastním osvětlením ve stylu Rembrandtových obrazů. Murnauovi se daří skrze fascinující hru světla a stínů, použitím zamlžených tekoucích par, subtilních obrazových přechodů či dvojnásobným nasvícením znázornit nadpřirozené jevy působivými obrazy.

Kamera je zproštěna jakýchkoli omezení a vtahuje diváka intenzivně do děje. Dech beroucí je znázornění letu na kabátě Mephisty přes města a vesnice.

Formální půvab „Fausta“ je v neposlední řadě dán vyváženými, dramaturgicko-psychologicky vždy podloženými obrazovými kompozicemi. Charakteristickým rysem vyspělého stylu Murnaua je to, že v popředí obrazu umísťuje často předimenzovanou postavu, čímž daná scéna získá na silném hlubokém výrazu.

Němý film s titulky bude „dotvořen“ klavírním doprovodem Jakuba Židka.

Připraveno ve spolupráci
s Goethe-Institutem v Praze

Divadlo Alfréd ve dvoře, Praha - Halka Třešňáková

Na jejím gauči

divadelně - výtvarné představení

pondělí 26. září

20.00 hod.

Loutkové divadlo

Divadelně - výtvarné představení o kvalitě běžného života. Diváka vtahujeme do příběhu jeho a jí a jimi nežíté, ale vykonávané aktivity v domácnosti. Podaří se jim vzájemně se vtáhnout do svých snů přes zahlušenost měsíčními rozpočty, Nokií, kancelářským sucharstvím a účty životního pojištění?

Představení se zabývá vztahem mezi dvěma lidmi po mnoha letech soužití v kontextu denního pořádku a nepořádku, který je zkoumán prostřednictvím nonverbálních, tanečních a výtvarných prostředků.

Halka Třešňáková

Herečka a performerka, pedagožka. Absolvovala katedru nonverbálního a komediálního divadla u prof. Ctibora Turby. Pracuje v České republice a Německu. Interpretačně i autorsky se podílela na slavném představení Ctibora Turby „Hanging Man“ (1997), dále na představeních souboru Jednotka: „Prostředí k prasknutí“; „Život Fanty Zije“ (1999); „Pasažér“ (2001); „Mluviči“. Experimentální představení „Oblékla jsem se a jedla“ uvedla ve svém vlastním bytě. V roce 2002 měla premiéru její inscenace pro tři muže „Já vím, kdo jsi“, která vznikla na základě tvůrčí dílny. Třešňáková pořádá workshopy a spolupracuje jako autorka pohybového konceptu i s činoherními divadly.

Námět: Halka Třešňáková

Hrají: David Máj, Jakub Hradílek, Jan Bárta, Halka Třešňáková

Výtvarnice: Michaela Huffstetter, Hana Poislová

Hudba: Ondřej Ježek, Stanislav Abraham

Dramaturgie: Sodja Zupanc Lotker

Délka představení: 55 min.

Představení je součástí projektu Nová síť, který je podporován Ministerstvem kultury ČR a jenž byl iniciován pražským divadlem Alfréd ve dvoře.

Divadlo Antena - Petr Krušelnický

Věc - takzvaná realita

divadelní představení

úterý 27. září

20.00 hod.

Loutkové divadlo

Sólový experiment na hranici mezi divadlem a instalací. Performance s důrazem na vizualitu, koláž reálných výjevů ucelených v abstraktní obraz, který doplňuje pohyb performerů, jehož obličej je animován coby neuvědomělá přetvářka, coby ikona s falešným výrazem.

Divadlo ANTENA

Je nezávislé divadelní uskupení, které tvoří dva stálí performeři – Helene Kvint (Dánsko) a Petr Krušelnický – KRUSHA (ČR). Ke spolupráci na svých projektech oslovují i další české i zahraniční umělce. Jejich projekty nemají specifický tvar, pohybují se na hranici mezi experimentálním a nonverbálním divadlem. Jsou založeny na silném vizuálním výrazu, používají video, diaprojekci a originální světelný design.

Petr Krušelnický – KRUSHA

Absolvoval taneční konzervatoř Duncan Centre, studoval u profesora Ctibora Turby. Byl členem souboru Divadla mimů Alfred ve dvoře, účastnil se projektů Hanging man, 3W Griftheater, Sněhurka I.,II. Je nositelem Ceny Alfreda Radoka „Talent roku 1988“. Spolu s Helene Kvint založil v roce 2001 divadelní skupinu Antena.

Helene Kvint

Absolvovala herectví ve School of Stage Art pod vedením divadla Cantabile 2 (Dánsko), dále dílny a kurzy pohybového divadla, tance Butoh a hlasové techniky. Vystupovala s divadelními skupinami Antagon (Německo), Comedia Futura (Německo), Grotest Maru (Německo), Stage Code (ČR) a dalšími mezinárodními skupinami. Ze sólových představení jmenujme AMANDA, NIGHT TRAIN a další.

Délka představení: 50 min.

Představení je součástí projektu Nová síť, který je podporován Ministerstvem kultury ČR a jenž byl iniciován pražským divadlem Alfred ve dvoře.

Divadlo Český Těšín
Nohavica – Putzlacher – Lipus – Kočko

Těšínské nebe

hudební představení

středa 28. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

Nebe je tu
Nebe je tam
Nebe je všude
Kde jsme my

Písničkář Jaromír Nohavica, básnička Renata Putzlacher, režisér Radovan Lipus a hudebník Tomáš Kočko - čtyři umělci, kteří mají blízký vztah k Těšínskému Slezsku - se odhodlali k poměrně riskantnímu kroku: s herci české a polské scény Těšínského divadla připravit představení, jehož základem jsou písně Jaromíra Nohavici. Tento společný česko-polský nostalgický i humorný pohled na historii, na pravdivé i mytické postavy svázané s tímto regionem (a nejen s ním) je více než úspěšný.

Inscenaci nastudovali společně herci české i polské scény Těšínského divadla. Na pozadí historie města se odehrávají lidské osudy. Zatímco místní buditelé Čech Dr. Sláma a Polák Hulka-Laskowski obdivují krásy Slezska, jejich nadšení srázejí soupeřící děti i lidé různých etnik, kteří se domlouvají, hádají i milují. Dialogy akterů inscenace přechází z češtiny do polštiny, dialogy se vedou v němčině či židovský ivrit a také „po našimu“. Vedle věcné činorodosti a humoru je tu i místo pro nostalgii za tím „co bylo a už není“ a na smutek Židů odebrávajících se na věčnost. Všem inscenátorům se podařilo navíc skutečně poeticky překonat původní pochyby, že Nohavicovy texty může interpretovat smysluplně pouze on sám. Inscenace je s velkým nadšením přijímána nejen diváky v našem regionu, ale zasloužené pozornosti a nadšených ovací dosáhla i u pražského publika.

Hudba a texty písní: Jaromír Nohavica
Polské překlady písní: Renata Putzlacher
Scénář: Renata Putzlacher, Radovan Lipus
Režie: Radovan Lipus
Aranžmá a hudební režie: Tomáš Kočko

Slavnostní premiéra nového filmu Bohdana Slámy

Štěstí

filmová projekce

čtvrtek 29. září

17.30 hod.

kino Mír

Tatiana Vilhelmová a Pavel Liška ve filmu o zázracích obyčejných lásek.

Monika (Tatiana Vilhelmová), Toník (Pavel Liška) a Dáša (Aňa Geislerová) jsou kamarádi od dětství, kteří spolu vyrůstali v jednom paneláku.

Monika, Toníkova dávná láska, pracuje v supermarketu. Její přítel Jiří odletěl do Ameriky za prací a Monika doufá, že už brzy pojedje za ním. Toník teď žije se svou tetou na statku u města a živí se všelijak. Nechce zpátky do paneláku, nechce pracovat ve fabrice, nechce poslouchat rady svého otce. Dáša žije sama, má dvě malé děti a ženatého milence Járu. Dáša je k smrti unavená a zoufalá, ale pořád věří jeho slibům, že se rozvede a sežene jí práci.

Monika dostane k Vánocům od Jiřího letenku a začne se chystat na cestu do Ameriky. Dášin duševní stav se zhoršuje, už není schopná se starat o děti. Když Dášu převezou na psychiatrii, Monika zruší letenku do Ameriky a ujme se jejich dětí. A náhle znovu zjišťuje, jak velkou oporu má právě v Toníkovi.

Pro Toníka začíná nový život – kvůli Monice a dětem je schopen udělat cokoli: pustí se do přestavby statku, a dokonce začne pracovat v továrně. Jenomže hra na rodinný život je pořád jenom hrou, i když si to Toník nepřipouští – Moniku čeká budoucnost v Americe, děti jsou jenom „vypůjčené“ a do baráku pořád teče...

Nový film režiséra Bohdana Slámy, opavského rodáka, navazuje na jeho úspěšný filmový debut *Divoké včely*, který měl mimořádný ohlas u českých diváků a přinesl mu i řadu cen na mezinárodních filmových festivalech (MFF Rotterdam, San Francisco, Soči, Riga, Varšava, Cottbus, český reprezentant na Oscara za nejlepší zahraniční film roku 2002). Celovečerní film *Štěstí*, který bude mít premiéru 14. září v Praze, byl vybrán do hlavní soutěže 53. ročníku MFF v San Sebastianu a poté bude uveden na mezinárodním festivalu v Torontu, který je považován za nejdůležitější filmovou přehlídku na americkém kontinentu.

Hrají: Pavel Liška, Tatiana Vilhelmová, Aňa Geislerová, Marek Daniel, Bolek Polívka, Simona Stašová, Martin Huba
Scénář a režie: Bohdan Sláma
Producent: Pavel Strnad
Kamera: Diviš Marek
Hudba: Leonid Soybelman
Střih: Jan Daňhel
Zvuk: Jan Čeněk
Architekt: Petr Pištěk
Výtvarník: Jan Novotný
Kostýmy: Zuzana Krejzková
Uvádějí: Negativ a Bontonfilm

Originální pohybové divadlo

Veselé skoky - na hlavu

taneční groteska

pátek 30. září

19.00 hod.

Klub Ostroj

Představení jako by vytrhlo kousek světa, dovedlo ho do absurdna, upozornilo na detail, pohrálo si s ním na hranici možností lidského těla i psýchy a pak ho zase klidně vložilo zpět a zanechalo za sebou jen rozechvělé bránice i dušičky a brouka v divákově hlavě.

Taneční šílenství o dvou obrazech a osmi hercích. Uvidíte kleptomana, nymfomanku, falocentrika, hysterku a další v tanečních skečích plných humoru, ironie, něhy a tance.

Libreto pro osm výjimečně pohybově nadaných herců (převážně absolventů herectví na pražské konzervatoři nebo DAMU).

Inspiračními zdroji tohoto divadelního projektu je komedie dell'arte, němá groteska, balet, folklor, pantomima, jazz, swing, step, Mr. Bean, Monty Python a vlastní sny.

SCÉNÁŘ, REŽIE A CHOREOGRAFIE:

MARTIN PACEK (1963)

Absolvent HAMU, obor choreografie a režie, působil jako tanečník v Československém souboru písní a tanců. Jako choreograf spolupracuje s pražskými i mimopražskými divadly, především činoherními, ale pracuje i v opeře a operetě, filmu a televizi. Roku 1990 založil taneční divadlo BUFO. Nyní je vedoucím kabinetu pohybu na DAMU.

JANA VAŠÁKOVÁ (1962)

Absolventka taneční pedagogiky na HAMU, jako tanečnice prošla prací v televizi, filmu, externí spoluprací v Národním divadle. Věnuje se choreografii a pohybové spolupráci především na pražských divadelních scénách, ale i mimo Prahu v činohře, operetě a muzikálu. Vyučuje na DAMU jevištní pohyb, tanec a step.

MIROSLAV HANUŠ (1963)

Absolvoval herectví na činoherní katedře DAMU, poté byl v angažmá ve Středočeském divadle Kladno, v Divadle Labyrint, nyní je herec v Divadle v Dlouhé. Režirovat začal hrou Jiřího Suchého *Jonáš a spol.*, dalšími jsou například: *Limonádový Joe*, *Lidožrouti*, *Šakalí léta*, *Kdekdo to rád horké*, je autorem několika úprav divadelních her a řady písňových textů.

Hrají: Táňa Kupcová (Martina Šťastná, Natálie Topinková), Eva Leimbergerová, Martina Hůsková (Eva Velínská, Jana Kovalčíková), Lucie Pernetová (Klára Sedláčková), Zbyněk Šporc, Jan Zadražil, Ondřej Kavan (Václav Jílek, Radim Madeja), Lukáš Pečenka (Jan Meduna).

Délka představení: 90 minut

Slezské divadlo v Opavě slaví 200 let

*oslavy 200 let divadla, exkurze, křest knihy,
výstava, divadelní představení, společenský večer*

sobota 1. října

Slezské divadlo

První říjnový den uplyne 200 let od slavnostního otevření budovy Slezského divadla Opava. Tehdy zahájil první ředitel divadla Karel Flebee sezonu hrou „Karl der Kühne“. Projektant divadla není znám, ale podle dochovaných pramenů byla budova kopií divadla Na Vídeňce, autorem opony a jevištního interiéru byl vídeňský malíř Lorenzo Sacchetti. Opavské divadlo se mohlo pochlubit jednou zajímavostí. Podlahu hlediště bylo možné zvednout do úrovně jeviště, čímž vznikl velký sál k požádání nejrozmanitějších druhů plesů a maskárních rejů – i na tuto tradici v současné době Slezské divadlo navazuje.

Letošní sezona bude zahájena v den výročí předpremiérou hry dramatika a spisovatele Williama Saroyana *Divadlo svět* v režii šéfa činohry Zdeňka Černína.

V den výročí jsou ovšem pro současné i bývalé zaměstnance, významné hosty z oblasti divadelní i zástupce města a představitele kultury připraveny další zajímavé akce.

Již od 15.00 hodin bude divadelní budova a její prostory zpřístupněny k prohlídkám. O hodinu později dojde ke slavnostnímu zahájení oslav setkáním na téma divadlo u příležitosti dvoustoletého výročí. Poté bude pokřtěna kniha o Slezském divadle, mapující historii a vývoj nejen divadelní budovy a kulturního života, ale také činoherního a operního souboru až do současnosti. Oslavy vyvrcholí uvedením inscenace *Divadlo svět*.

V průběhu celého dne bude otevřena výstava ve Slezském zemském muzeu, týkající se vývoje Slezského divadla. Tento den však bude velkou příležitostí k setkání, vzpomínkám, připomenutí si bohaté divadelní historie, kterou Slezské divadlo prošlo, z níž vycházíme a na niž se snažíme navazovat.

Blanka Fišerová

Program slavnostního dne:

15.00 hod. - prohlídka divadelní budovy

16.00 hod. - slavnostní zahájení oslav **setkáním na téma DIVADLO**

17.00 hod. - **křest knihy o Slezském divadle**, vydané u příležitosti výročí

19.00 hod.- premiéra **inscenace Divadlo svět** v režii šéfa činohry Zdeňka Černína

V průběhu dne je veřejnosti přístupna výstava ve Slezském zemském muzeu v Opavě o historii opavského divadla.

Minifestival regionálních amatérských divadelních souborů

Slovo o divadelním spolku ŠAMU

Divadelní spolek ŠAMU (Štítinská akademie múzických umění) vznikl v roce 2000. První nastudovaná hra byla od bulharského autora Georgie Danailova **Neseriózní komedie**. Premiéra byla odehrána 6. 1. 2001 v měsíci zpřístupněném novém sále ze staré tělocvičny. V režii ing. Václava Benda a Mgr. Marie Dominikové vystoupilo 12 herců, z nichž dvě třetiny nikdy divadlo nehrály. **Neseriózní komedie** měla premiéru a 4 reprízy ve Štítině a 4 krát byla sehrána v okolních vesnicích. Kolem divadla se kromě herců znovu vytvořil kolektiv nadšených lidí. Maximální pomoc byla ochotníkům poskytována i Obecním úřadem ve Štítině, pod jehož hlavičkou ochotníci vystupují. **Neseriózní komedii** vidělo více jak 900 diváků ve Štítině a kolem 500 diváků v okolních vesnicích.

Na základě úspěchu **Neseriózní komedie** se v září 2001 začala nacvičovat komedie Antonína Procházky **S tvojí dcerou ne**. Opět v režii ing. Václava Benda a Mgr. Marie Dominikové vystupuje sedmi herců. Premiéra se ve Štítině uskutečnila 5.1.2002. K dnešnímu dni zhlédlo hru více než 5 700 diváků v premiéře a 30 reprízách.

Na festivalu se divadelní spolek ŠAMU představí s hrou francouzského dramatika Francise Vebera **Blbec k večeři**. Hra o dvou dějstvích vás zavede mezi skupinu přátel, kteří mají zvláštního koníčka: zvou si na večeři vytipovaného jedince a baví se na jeho účet. Když však... Ale nepředbíhejme, vše už uvidíte sami.

Václav Benda

Blbec k večeři

čtvrtek 15. září

19.00 hod.

Loutkové divadlo

...

Divadelní soubor Štěk vznikl v roce 2002 při ZŠ Opava, Šrámkova.

Má 15 členů ve věku 8 - 16 let a vedoucím, autorem her i režisérem je Daniel Kollmann.

Soubor se proslavil sérií bláznivých komedií o rodince **Slimáčků**.

Od září 2004 je DS Štěk stálým souborem Loutkového divadla v Opavě, kde se představil premiérou hry „**Sněhurka a trpajzlíci**“.

Pravidelně se účastní přehlídek a soutěží, největším úspěchem je účast na národní přehlídce v Náchodě „Náchovská prima sezona 2005“.

Před každými vánočními svátky soubor pořádá charitativní představení (Vánoční štětky) a výtěžek ze vstupného věnuje na dobročinné účely.

Legenda zvaná Slimáčci aneb Jak to bylo doopravdy

Formou bláznivé show zpracované vzpomínky na sérii úspěšných komedií **O rodince Slimáčků**.

Připomeneme si nejlepší scénky, písničky, ale také vznik celé série. Na závěr celé show vás pak čeká jeden samostatný díl s překvapením.

Daniel Kollmann

pátek 23. září

18.00 hod.

Loutkové divadlo

...

V roce 2001 navštívil v rámci projekce filmu Cesta do Indie naše město režisér Igor Chaun. Při společném povídání jsem mu navrhl, zda by neměl nic proti tomu, kdybych chtěla zdramatizovat některé jeho povídky, které jsem slyšela na CD a které sám Igor Chaun namluvil. Nic proti tomu neměl, naopak mi zaslal ještě knihu Poslední večeře u maharadži, ze které povídky pocházely. Kniha totiž vyšla ve velmi malém nákladu na křídovém papíře a do knihkupectví se takřka nedostala. Po pečlivém přečtení knihy jsem nakonec vybrala tři povídky, které jsou dle mého soudu nejvhodnější pro dramtizaci. Jako první jsem upravila povídku Klinická smrt paní Dvořáčkové. Oslovila jsem výtvarnici Zuzanu Čadovou, která vytvořila loutky a soubor OPAL, který pod mým režijním vedením se ujal dramtizace. Představení se v budoucnu bude skládat ze všech tří upravených povídek, které by měly být předvedeny na jaře příštího roku na regionální divadelní přehlídce, která se snad po roční odmlce bude opět konat v Opavě.

Povídka Klinická smrt paní Dvořáčkové je takřka hororový příběh o dámě trpící meteorismem, o podivných praktikách pana Josefa, o jedné nejmenované nemocnici a o panu Dvořáčkovi, který si konečně ujasnil svou sexuální orientaci. Kromě zmíněných postav se setkáme také s láskou, nemocemi, sexuálními úchylkami a hlavně se všudypřítomným médiem. Doufám, že divákům nebude chybět smysl pro humor a nadsázku, které povídkám Igora Chauna rozhodně nechybí a nebudou pohoršení naturalistickým ztvárněním povídky. Soubor OPAL je takřka pravidelným přímým účastníkem festivalů pořádaných Statutárním městem Opava, snaží se vždy shodnout s tématem jako to bylo v případě Kocourkovských povídaček, Loupežníků na Chlumu, Vyšetřování Ikarová pádu a dalších.

Miroslava Halámková

Klinická smrt paní Dvořáčkové – OPAL

sobota 24. 9.

20.00 hod.

Loutkové divadlo

•••

Divadelní soubor Berani z Těšovic

Autor: Ken Ludwig

Děj: Ředitel opery v americkém Clevelandu má vyprodáno představení, kde v hlavní roli Othella má vystoupit světoznámý italský tenorista Tito Merelli, který je již netrpělivě očekáván.

V průběhu cesty však dochází vlastním zaviněním k jeho náhlé indispozici a hvězda večera nemůže na jeviště vystoupit. Zničený ředitel zoufale hledá řešení, které mu na poslední chvíli nabídne jeho sekretář, ale které zároveň přináší množství zápletek a nečekané vyústění děje.

Tenor na roztrhání

čtvrtek 29. září

19.00 hod.

Loutkové divadlo

•••

- čtvrtek - 1.9. v 17.00 h*
Vernisáž výstav: Město a divadlo, S úctou Foma Fomič – divadelní fotografie Jiřího Kristiana, Čtyři divadla architekta Ivo Klimeše, Ladislav Jezbera – Pro Václava *Dám umění*
 □ □ □
- pátek - 2.9. v 17.00 h*
Vernisáž: Divadlo světa Jiřího Brázdy *Galerie U Jakoba*
. . . v 19.00 h
Koncert: Sergent Pépère (Francie) – působivá směs balkánské, cikánské a orientální hudby v cirkusově-divadelním provedení
. zahrada u kostela sv. Václava nebo vinárna U Přemka
 □ □ □
- pátek - 9.9.*
Divadlo v pohybu: happening v dopravních prostředcích
. opavská MHD
. . . v 17.00 h
Vernisáž: Albín Brunovský – Theatrum mundi
. Památník Petra Bezruče
. . . . v 19.00 h
Divadlo: Shakespearovi šašci (večer Martina Hilského)
. Sněmovní sál KZ minoritský klášter
 □ □ □
- sobota - 10.9. od 9.00 až 17.00 h*
S divadlem za památkami (Dny evropského kulturního dědictví v Opavě) *nástup u Slezského divadla*
. . . . v 18.00 h
Divadlo: Murlin Murlo – Nikolaj Koljada (divadelní soubor KD G. F. Belopotockého Liptovský Mikuláš, Slovensko) *Loutkové divadlo*
. . . . v 17.30 a 21.00 h
Koncert: Divokej Bill *klub Na Střelnici*
 □ □ □
- neděle - 11.9. v 10.00 h*
Divadlo pro děti: Tramtárie – dobrodružná cesta za tajemstvím (divadelní formace Stage Code) *Loutkové divadlo*
. . . . v 19.00 h
Divadlo: S Tebou navždy... milostná plavba (divadelní formace Stage Code) *Loutkové divadlo*
 □ □ □
- pondělí - 12.9. v 15.00 h*
Zahájení divadelní sezony Slezského divadla *Horní náměstí*
. . . . v 17.30 h
Film: Faust (Peter Gorski) *kino Elektra*
. . . . v 19.00 h
Večer Opavské Thálie – předání cen Opavská Thálie a benefice nominovaných umělců *Slezské divadlo*
 □ □ □
- úterý - 13.9. v 9.30 h*
Literárněvědná konference: Divadlo v české a slovenské literatuře
. Slezské divadlo
. . . . v 17.00 h
One woman show Haliny Pawlowské *kino Mír*
. . . v 20.00 h
Grinsteins Mischpoche – koncert klezmer kapely (Německo)
. *Café Evžen*
 □ □ □

-▶
- středa - 14.9. v 9.00 h.*
Literárněvědná konference: Divadlo v české a slovenské literatuře
..... Slezské divadlo
- v 19.00 h.*
Divadlo: Ředitelská lóže – Arnošt Goldflam (HaDivadlo),
režie Ondřej Elbel Slezské divadlo
 □ □ □
- čtvrtek - 15.9. v 15.00 h.*
Vzpomínka na Petra Bezruče Městský hřbitov
- v 17.00 h.*
Vernisáž: Opavské divadlo 1805-2005 SZMO
- v 17.00 h.*
Film: Děti ráje (Marcel Carné) Kino Elektra
 □ □ □
- pátek - 16.9. v 17.00 h.*
Vernisáž: I scéna a kostýmy dělají divadlo ZUŠ Solná
- v 18.00 h.*
Literární večer: ukázky z prací 11. ročníku celostátní soutěže
prózy Hlavnice A.C. Nora Památník Petra Bezruče
- v 20.00 h.*
Divadlo: Tracyho tygr -W. Saroyan (Divadlo Nablízko)
- verze pro neslyšící sněmovní sál KZ minoritský klášter
 □ □ □
- sobota - 17.9. v 14.00 h.*
Koncert: ALT rock IV – přehlídka opavských
a krnovských rockových kapel Městské sady
- v 14.00 h.*
Vyhlášení výsledků 11. ročníku celostátní soutěže prózy
Hlavnice A.C. Nora KD Hlavnice
- v 19.00 h.*
Divadlo: Cyrano de Cognac – pantomima Juraje Benčíka (Slovensko)
..... Loutkové divadlo
 □ □ □
- neděle - 18.9. v 10.00 a 16.00 h.*
Divadlo pro děti: Kapitán Pantho a papagáj Mimo – Juraj Benčík
..... Loutkové divadlo
- v 19.00 h.*
Divadlo: Yta Innocens (Ensemble Damian) – barokní opera
..... Slezské divadlo
 □ □ □
- pondělí - 19.9. v 10.00 h.*
Divadlo: Pantomimárium Juraje Benčíka Loutkové divadlo
- v 17.00 h.*
Film: Rosencrantz a Guildenstern jsou mrtvi (Tom Stoppard)
..... Kino Elektra
- v 18.00 h.*
Mezinárodní pěvecký koncert: Coral Polifónico da Cruz de Santa
Maria da Feira, Mediaevus Chorus (Portugalsko)
a Pěvecké sdružení slezských učitelek MDKPB
- v 20.00 h.*
Černé divadlo Praha Jiřího Srnce -To nejlepší
z Černého divadla/The Best of Light Theatre Slezské divadlo
 □ □ □
- úterý - 20.9. v 18.00 h.*
Film: Haprdáns – pocta Ivanu Vyskočilovi Dům umění
 □ □ □
- středa - 21.9. v 20.00 h.*
Divadlo: Don Juan podle Moliéra (Divadlo Rokoko) Loutkové divadlo
 □ □ □
-▼

- čtvrtek - 22.9. v 9.00 h*
Divadlo: Don Juan podle Moliéra (Divadlo Rokoko)
. Loutkové divadlo
- . . . v 17.30 h*
Film: Posedlost divadlem (dokument Andrese Veieila)
. Kino Elektra
 □ □ □
- pátek - 23.9. v 18.00 h*
Film: Isabelle Huppert – Zrozena k herectví
(dokument Serge Toubiana) a Médea Dům umění
 □ □ □
- sobota - 24.9. v 17.00 h*
Vernisáž: Křehká dramata
– obrazy Aleny Zupkové a Petra Hanouska Dolní nám. - vinotéka
. . . v 19.00 h
Koncert: Třikrát Romeo a Julie – Čajkovskij, Prokofjev, Bernstein.
Janáčkova filharmonie Ostrava a dirigent Petr Chromčák
. Slezské divadlo
 □ □ □
- neděle - 25.9. v 10.00 a 16.00 h*
Divadlo pro děti: Čtyři pohádky s vlky za vrátky
(Divadlo loutek Ostrava) Loutkové divadlo
. . . v 17.00 h
Divadlo Sklep – Besídka 2005 kino Mír
. . . v 20.00 h
Divadlo: Koza alebo Kto je Sylvia? – E. Albee
(Divadlo Aréna Bratislava) Slezské divadlo
 □ □ □
- pondělí - 26.9. v 17.30 h*
Film: Faust (W. F. Murnau) kino Elektra
. . . v 20.00 h
Divadlo: Na jejím gauči – Halka Třešňáková (Divadlo Alfréd ve dvoře)
– divadelně-výtvarné představení Loutkové divadlo
 □ □ □
- úterý - 27.9. v 20.00 h*
Divadlo: Věc – takzvaná „Realita“ (Petr Krušelnický, Divadlo Antena)
. Loutkové divadlo
 □ □ □
- středa - 28.9. v 19.00 h*
Divadlo: Těšínské nebe (Divadlo Český Těšín) Slezské divadlo
 □ □ □
- čtvrtek - 29.9. v 17.30 h*
Štěstí – slavnostní premiéra nového českého filmu režiséra
Bohdana Slámy za účasti filmových tvůrců kino Mír
 □ □ □
- pátek 30.9. v 19.00 h*
Divadlo: Veselé skoky – originální pohybové divadlo klub Ostroj
 □ □ □
- sobota - 1.10. v 15.00 h*
Prohlídka divadelní budovy
. . . v 16.00 h
Slavnostní zahájení oslav 200. výročí opavského divadla
setkáním na téma Divadlo
. . . v 17.00 h
Křest knihy o Slezském divadle
. . . v 19.00 h
Divadlo svět (W. Saroyan) Slezské divadlo
 □ □ □

Přípravný výbor festivalu Bezručova Opava:
*Mgr. Zuzana Bornová, Mgr. Petr Hanousek, Alena Chudárková,
MVDr. Martin Klimeš, Ing. Vlastimil Kočvara, Karel Kostera,
Ing. Jiří Pecháček, PhDr. Vladimír Pfeffer, Jaroslava Poláková,
Mgr. Petr Rotrekl, Ivana Sýkorová, Vlastimil Šemora, Doc. PhDr. Jiří Urbanec, CSc.*

Pořádá: *Statutární město Opava
ve spolupráci se Slezskou univerzitou, Slezským divadlem,
Slezským zemským muzeem, Domem umění,
agenturou A. Production Martina Žižlavského,
Sdružením Hlavnice A. C. Nora,
Občanským sdružením Bludný kámen, Galerií U Jakoba,
Opavským filmovým klubem, Domem dětí a mládeže,
Základní uměleckou školou Opava – výtvarný obor,
Základní uměleckou školou Háj ve Slezsku,
Základní školou Ilji Hurníka, Dušanem Urbaníkem, Petrem Benešem,
agenturou ART Rosti Tomáše a dalšími.*

*Programový tisk 48. Bezručovy Opavy
vydalo Statutární město Opava
Dramaturgie festivalu: Mgr. Petr Rotrekl
Texty v programovém bulletinu vybrali, sestavili a sepsali:
Mgr. Zuzana Bornová, Mgr. Petr Rotrekl
a autoři jednotlivých textů
Grafická úprava: Martin Feikus
Foto přebalu a plakátu: Jiří Štencek
Make-up: Lenka Štrílková
Model: Jan Kunze
Tisk: RETIS*

Info o festivalu:
*Info: 604 229 363, 553 756 723, internet: www.opava-city.cz
Předprodej vstupenek - Sluna Opava: 553 712 319*

Festival Bezručova Opava byl podpořen dotací z rozpočtu Moravskoslezského kraje.

Hlavní pořadatel:

Statutární město
Opava

Moravskoslezský
kraj

Tato kulturní akce je spolufinancována
z rozpočtu Moravskoslezského kraje

Mediální partneři festivalu

moravskoslezský
DENIK

Region